

ტვიროსის დავიწყებული სამოცდაათი წელი

Jeff Pippenger

2023-08-12

ტვიროსის დავიწყებული სამოცდაათი წელი

ყველა წინასწარმეტყველი მიუთითებს ქვეყნიერების აღსასრულზე.

„თითოეული ძველი წინასწარმეტყველი უფრო მეტად ჩვენი დროისთვის ლაპარაკობდა, ვიდრე თავისი დროისთვის, ისე რომ მათი წინასწარმეტყველება ჩვენთვის ძალაშია. „ეს ყოველივე მათ დაემართათ მაგალითად, და ჩვენდა შესაგონებლად დაიწერა, რომელთაც წუთისოფლის დასასრულნი მოგვიწია.“ 1 კორინთელთა 10:11. „თავისთვის კი არა, არამედ ჩვენთვის მსახურებდნენ იმით, რაც ახლა გაუწყეს თქვენ მათ, ვინც ზევით მოვლენილი სულიწმიდით გახარათ სახარება; იმით, რაშიც ანგელოზებს სურთ ჩახედვა.“ 1 პეტრე 1:12....“

„ბიბლიამ თავისი საგანძური დააგროვა და ერთად შეკრა ამ უკანასკნელი თაობისთვის. ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და საზეიმო ქმედება მეორდებოდა და კვლავაც მეორდება ეკლესიაში ამ უკანასკნელ დღეებში.“
Selected Messages, book 3, 338, 339.

ბიბლიის ყველა წიგნი დასკვნას პოულობს გამოცხადების წიგნში.

„გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება.“ მოციქულთა საქმეები, 585.

დედამიწის მცხოვრებთათვის საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყება გამოცხადების მეთვრამეტე თავშია აღნიშნული.

და ამის შემდეგ ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც დიდი ძალაუფლება ჰქონდა; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და მან შეჰღალდა ძლიერად, ძლიერი ხმით, და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი, და გახდა ეშმაკთა სამკვიდრებელი, ყოველი უწმინდური სულის სამყოფელი და ყოველი უწმინდური და საძულველი ფრინველის გალია. რადგან ყველა ერმა შესვა მისი სიძვის რისხვის ღვინო, და დედამიწის მეფეებმა იმრუშეს მასთან, და დედამიწის ვაჭრები გამდიდრდნენ მისი განცხრომის სიუხვის გამო. გამოცხადება 18:1–3.

ფრაზა „დიდი ბაბილონი“ რომის კათოლიკურ ეკლესიას წარმოადგენს, ხოლო ესაიას ოცდამესამე თავში „დიდი ბაბილონი“ ტვიროსად არის წარმოდგენილი.

ტვიროსის სამძიმარი. იტირეთ, თარშიშის ხომალდებო, რადგან გაპარტახებულია იგი, ისე რომ აღარ არის სახლი, აღარ არის შესასვლელი; ქითიმის ქვეყნიდან ეუწყათ მათ. დადუმდით, კუნძულის მკვიდრნო, შენ, ზღვის გამვლელი ციღონის ვაჭრებით გამდიდრებულო. დიდ წყლებზე შიჰორის თესლი, მდინარის მოსავალი, მისი შემოსავალი იყო; და იგი იყო ხალხთა სავაჭრო ადგილი. შერცხვი, ციღონო, რადგან ზღვამ თქვა, ზღვის სიმაგრემ თქვა: არ ვშობ მშობიარობის ტკივილით, არ ვშობ შვილებს, არც ჭაბუკებს ვზრდი, არც ქალწულებს აღვზრდი. როგორც

ეგვიპტის ამბის გაგონებაზე, ასევე ძლიერ შეიძრწუნებიან ტვიროსის ამბის გაგონებაზე. გადადით თარშიში; იტირეთ, კუნძულის მკვიდრო. განა ეს არის თქვენი მხიარული ქალაქი, რომლის დასაბამი ძველი დღეებიდანაა? მისივე ფეხები წაიყვანს მას შორს ხიზნობად. ვინ განიზრახა ეს ტვიროსის წინააღმდეგ, გვირგვინოსანი ქალაქის წინააღმდეგ, რომლის ვაჭრები მთავარნი არიან, რომლის მოვაჭრენი ქვეყნის პატივდებულნი არიან? ცაბაოთ უფალმა განიზრახა ეს, რათა შეურაცხყოს ყოველი დიდების სიამაყე და შეამციროს ქვეყნის ყოველი პატივდებული. გადაიარე შენი ქვეყანა მდინარესავით, თარშიშის ასულო: აღარ არის სიმაგრე. მან ზღვისკენ გაიწოდა ხელი, შეძრა სამეფოები; უფალმა უბრძანა სავაჭრო ქალაქის წინააღმდეგ, რათა დაენგრია მისი სიმაგრენი. და თქვა: აღარ იმხიარულებ, ჩაგრულო ქალწულო, ციდონის ასულო; ადექი, გადადი ქითიშში; იქაც არ გექნება მოსვენება. აჰა, ქალდეველთა ქვეყანა; ეს ხალხი არ იყო, ვიდრე აშურმა არ დააფუძნა იგი უდაბნოში მცხოვრებთათვის; აღმართეს მისი კოშკები, ააშენეს მისი სასახლეები, და მან იგი ნანგრევად აქცია. იტირეთ, თარშიშის ხომალდებო, რადგან თქვენი სიმაგრე გაპარტახებულია. და იქნება იმ დღეს, რომ ტვიროსი დავიწყებული იქნება სამოცდაათი წელი, როგორც ერთი მეფის დღეები; სამოცდაათი წლის დასასრულს ტვიროსი იმღერებს, როგორც მემავი. აიღე ქნარი, მოიარე ქალაქი, დავიწყებულ მემავო; ტკბილად დაუკარი, იმღერე მრავალი სიმღერა, რათა გაგიხსენონ. და იქნება სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ, რომ უფალი მოიკითხავს ტვიროსს, და იგი დაუბრუნდება თავის გასამრჯელოს და იმრუშებს ქვეყნიერების ყველა სამეფოსთან დედამიწის პირზე. და მისი სავაჭრო მოგება და მისი გასამრჯელო სიწმინდე იქნება უფლისთვის: არ დაიუნჯება და არ შეინახება, რადგან მისი სავაჭრო მოგება იქნება მათთვის, ვინც უფლის წინაშე მკვიდრობს, რათა იკვებონ უხვად და ჰქონდეთ მტკიცე სამოსელი. ესაია 23:1-18.

და-უაიტი წერს: „ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და საზეიმო საქმე აღსრულებულა და კვლავ მეორდება ეკლესიაში ამ უკანასკნელ დღეებში.“

ესაიას ოცდამესამე თავი ეხება გაეროს, პაპობის, შეერთებული შტატებისა და ისლამის წინასწარმეტყველურ ურთიერთობებს. ამ ჭეშმარიტებათა ამოსაცნობად აუცილებელია, რომ ამ თავში მოცემული გარკვეული სიმბოლოები შთაგონებით განისაზღვროს. როგორც კი ეს სიმბოლოები განისაზღვრება, მოვლენათა თანმიმდევრობა საკმაოდ პირდაპირი ხდება. ამ თავში არსებული სიმბოლოები, რომლებიც განსაზღვრებას საჭიროებს, არის:

ტვირთი, ტვიროსი, მემავი, ასურელი, ქალდეველთა ქვეყანა, კოშკები და სასახლეები, თარშიში, სიხორის თესლი, ქითიშის ქვეყანა, ციდონი, ვაჭართა ქალაქი, ცნობა ეგვიპტისა და ცნობა ტვიროსისა, მოთქმა, ასული, სამოცდაათი წელი, ერთი მეფის დღეები, დავიწყება და გახსენება

სიტყვა „ტვირთი“ პირველ მუხლში მიუთითებს ტვიროსის სამეფოს წინააღმდეგ გამოთქმულ დალუპვის წინასწარმეტყველებაზე.

ტვირთი: H4853 — H5375-დან; ტვირთი; კერძოდ, ხარკი, ან (აბსტრაქტულად) ტვირთმზიდველობა; გადატანითი მნიშვნელობით — გამონათქვამი, უმთავრესად

განაჩენი, განსაკუთრებით გალობა; გონებითი — სურვილი: — ტვირთი, წაღება, წინასწარმეტყველება, X მათ დააწესეს, გალობა, ხარკი.

ტვიროსის ტვირთი არის ბიბლიაში არსებული მრავალი მონაკვეთიდან ერთ-ერთი, სადაც რომის კათოლიკური ეკლესიის საბოლოო სამსჯავროა იდენტიფიცირებული. „ტვირთი“ თავისი გამოყენებითა და განსაზღვრებით არის წინასწარმეტყველება, და უმთავრესად — დაღუპვის წინასწარმეტყველება. ესაიაში არის თერთმეტი „ტვირთი“, ხოლო რვაჯერ ეს სიტყვა გამოიყენება მხრებზე სატარებელი ტვირთის აღსაწერად. ის თერთმეტი შემთხვევა, როდესაც სიტყვა „ტვირთი“ დაღუპვის წინასწარმეტყველებად არის წარმოდგენილი, არის: ესაია 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 და, რა თქმა უნდა, ოცდამესამე თავი, სადაც ვპოულობთ ტვიროსის ტვირთს. სასარგებლოა, ესაიას ყველა წინასწარმეტყველება დაღუპვის შესახებ ერთად განვათავსოთ, რათა შევაფასოთ, რომელი ძალაა წარმოდგენილი უკანასკნელ დღეებში. დაღუპვის შესახებ თერთმეტი წინასწარმეტყველების ერთდროულად განხილვა ძნელია, ამიტომ მოკლე განსაზღვრებას მივცემ თითოეულ წინასწარმეტყველებას დაღუპვის შესახებ, რათა საფუძველი ჩაეყაროს ოცდამესამე თავის კონტექსტს.

მეცამეტე თავში ბაბილონის წინააღმდეგ გამოთქმული დაღუპვის წინასწარმეტყველება არის თანამედროვე ბაბილონი ქვეყნის აღსასრულს, რომელიც არის რომის მეძავი, ასევე აღწერილი გამოცხადების წიგნის მეჩვიდმეტე თავში.

მაშინ მოვიდა ერთ-ერთი იმ შვიდ ანგელოზთაგანი, რომელთაც შვიდი თასი ჰქონდათ, და დამელაპარაკა მე, მითხრა: მოდი აქეთ, და გაჩვენებ იმ დიდი მეძავის სამსჯავროს, რომელიც მრავალ წყალზე ზის; რომელთანაც მეძაობდნენ ქვეყნის მეფენი, და ქვეყნის მკვიდრნი დათვრნენ მისი მეძაობის ღვინით. და მან სულით წამიყვანა უდაბნოში; და ვიხილე ქალი, რომელიც იჯდა მოწისფერ მხეცზე, გმობის სახელებით სავსეზე, რომელსაც ჰქონდა შვიდი თავი და ათი რქა. და ის ქალი შემოსილი იყო მოწეულითა და ალისფერით, და შემკული იყო ოქროთი, პატიოსანი ქვებითა და მარგალიტებით, ხელში ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისამაგლეებითა და მისი მეძაობის უწმინდურებით. და მის შუბლზე ეწერა სახელი: საიდუმლო, დიდი ბაბილონი, მეძავთა და ქვეყნის სისამაგლეთა დედა. გამოცხადება 17:1-5.

ცოტა გადავუხვევ. ტვიროსის წინასწარმეტყველების შესწავლის მიზანი საბოლოოდ ის არის, რომ შეერთებული შტატების წინასწარმეტყველური ისტორია მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიის ისტორიას შევუთანხმოთ. ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ შეერთებული შტატების მთავრობა არის ერთი რქა გამოცხადების მეცამეტე თავის კრავის მსგავსი მხეცისა და რომ პროტესტანტიზმი, რომელიც ბნელი საუკუნეებიდან გამოვიდა, იყო მეორე რქა. პროტესტანტიზმის რქა მილერიტულ ადვენტიზმად იქცა იმ მომენტში, როდესაც შეერთებული შტატების პროტესტანტებმა პირველი ანგელოზის უწყება უარყვეს. როდესაც ეს დადგენილი გვექნება, ვაჩვენებთ, რომ პროტესტანტული რქის ისტორია და რესპუბლიკური რქის ისტორია ერთმანეთის პარალელურად მიმდინარეობს და პარალელურ წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს ფლობს. ბოლოს და ბოლოს, ისინი ერთსა და იმავე მხეცზე არიან, რაც იმას ნიშნავს, რომ ორივე რქა ერთმანეთის თანამედროვეა. მე წარმოვაჩენ ერთი მაგალითს შეერთებულ შტატებში

ეკლესიისა და სახელმწიფოს რქების ამ პარალელიზმისა. ორივე თავისებურად „ივიწყებს“.

ესაიას ოცდამესამე თავი აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველურ მომენტს, როცა პაპის ძალაუფლება სამოცდაათი წლით დავიწყებას ეძლევა, და ამ სამოცდაათ სიმბოლურ წელიწადში ადამიანებს ავიწყდებათ პაპობა და ისიც, თუ რატომ ეწოდება ბნელ საუკუნეებს ბნელი საუკუნეები. როდესაც პროტესტანტული რქა კათოლიკურ ეკლესიას გამოეყო, მისი დევიზი იყო: „ბიბლია და მხოლოდ ბიბლია“. მათ დაავიწყდათ, რომ ბიბლია გვამცნობს, სინამდვილეში ვინ არის პაპობა. მათ დაავიწყდათ იმ გზავნილის არსი, რომელიც იმ წმინდა დოკუმენტში იყო აღბეჭდილი, რომელიც მათ მიხედობილი ჰქონდათ და რომლის მხნე მცველებადაც თავს აღიარებდნენ.

„ისინი, ვინც სიტყვის გაგებაში იბნევიან და ანტიქრისტეს მნიშვნელობას ვერ ხედავენ, უეჭველად თავს ანტიქრისტეს მხარეს დააყენებენ. ახლა ჩვენთვის აღარ არის დრო, რომ ქვეყანას შევერწყათ. დანიელი დგას თავის წილში და თავის ადგილას. დანიელისა და იოანეს წინასწარმეტყველებები გასაგები უნდა იყოს. ისინი ერთმანეთს განმარტავენ. ისინი აძლევენ წუთისოფელს ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ყველამ უნდა გაიგოს. ეს წინასწარმეტყველებები უნდა იყოს მოწმობა წუთისოფელში. მათი აღსრულებით ამ უკანასკნელ დღეებში ისინი თვითონვე განმარტავენ საკუთარ თავს.“ Kress Collection, 105.

ასევე, რესპუბლიკური რქა, რომელიც ამერიკის შეერთებული შტატების მთავრობას წარმოადგენდა, ხალხის მიერ და ხალხისთვის უნდა ყოფილიყო, მაგრამ ამერიკის შეერთებული შტატების მოქალაქეებსაც დაავიწყდათ ის წმინდა დოკუმენტი, რომელიც მათ ებარათ. ეს წმინდა დოკუმენტი არის ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუცია, ხოლო იმ მთავრობის დევიზი, რომელიც ხალხისთვის უნდა ყოფილიყო განზრახული, იყო ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნა. მათ დაავიწყდათ იმ კონსტიტუციის გზავნილი, რომელიც მათ ებარათ და რომლის აღიარებულ დამცველებადაც თავს აცხადებდნენ.

„და დაე, გვახსოვდეს: რომის საამაყოა ის, რომ იგი არასოდეს იცვლება. გრიგოლ VII-ისა და ინოკენტი III-ის პრინციპები კვლავაც რომის კათოლიკური ეკლესიის პრინციპებია. და ძალაუფლება რომ ჰქონდეს, იგი მათ დღესაც ისეთივე სიმტკიცით განახორციელებდა, როგორც წარსულ საუკუნეებში. პროტესტანტებს ოდნავადაც არ ესმით, რას სჩადიან, როდესაც კვირის დღის განდიდების საქმეში რომის დახმარების მიღებას აპირებენ. მაშინ, როცა ისინი თავიანთი მიზნის განხორციელებისკენ არიან მიმართული, რომი თავისი ძალაუფლების ხელახლა დამკვიდრებას, დაკარგული უზენაესობის აღდგენას ესწრაფვის. ერთხელ მხოლოდ დამკვიდრდეს შეერთებულ შტატებში ის პრინციპი, რომ ეკლესიას შეუძლია გამოიყენოს ან აკონტროლოს სახელმწიფოს ძალაუფლება; რომ რელიგიური წეს-ჩვეულებანი შეიძლება საერო კანონებით იქნეს იძულებით აღსრულებული; მოკლედ, რომ ეკლესიისა და სახელმწიფოს ხელისუფლება სინდისზე უნდა ბატონობდეს, — და ამ ქვეყანაში რომის ტრიუმფი უზრუნველყოფილი იქნება.

„ღვთის სიტყვამ გააფრთხილა მოახლოებული საფრთხის შესახებ; თუ ეს გაფრთხილება უგულებელყოფილ იქნება, პროტესტანტული სამყარო მხოლოდ მამინ შეიტყობს, სინამდვილეში რა არის რომის ზრახვები, როცა მახისგან თავის დაღწევა უკვე მეტისმეტად გვიანია იქნება. იგი ჩუმად იზრდება ძალაუფლებაში. მისი მოძღვრებანი თავიანთ გავლენას ახდენენ საკანონმდებლო დარბაზებში, ეკლესიებში და ადამიანთა გულებში. იგი აღმართავს თავის ძალად და მასიურ ნაგებობებს, რომელთა საიდუმლო სიღრმეებშიც მისი წარსული დევნანი კვლავ განმეორდება. ფარულად და შეუმჩნეველად იგი ამაგრებს თავის ძალებს, რათა თავისი მიზნები განახორციელოს, როდესაც მისთვის დარტყმის ჟამი დადგება. ყოველივე, რაც მას სურს, ხელსაყრელი საყრდენია, და ეს უკვე ეძლევა მას. ჩვენ მალე ვიხილავთ და შევიგრძნობთ, რა არის რომაული ელემენტის მიზანი. ვინც ირწმუნებს და დაემორჩილება ღვთის სიტყვას, ამით შეურაცხყოფასა და დევნას დაიმკვიდრებს.“ The Great Controversy, 581.

თუ თქვენ შეძლებთ იპოვოთ 1950 წლამდე გამოცემული ნებისმიერი ლექსიკონი და მოიძიოთ „აღისფრად შემოსილი დედაკაცი“ ან ამ გამოთქმის რაიმე ვარიანტი გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავიდან, ყველა ეს 1950 წლამდე გამოცემული ლექსიკონი მიუთითებს, რომ რომის კათოლიკური ეკლესია არის გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მეძავი. შეერთებული შტატები, გამოცხადების მეცამეტე თავის ორრქიანი მიწის მხეცი, ივიწყებს თავის წარსულს, იქნება ეს პროტესტანტიზმის რქა თუ რესპუბლიკანიზმის რქა. ორივე ეს ინსტიტუტი წარმოიშვა პაპობის რელიგიური ტირანიისა და იმ მეფეთა პოლიტიკური ტირანიის წინააღმდეგ მიმართული პროტესტიდან, რომლებიც მას უჭერდნენ მხარს, ანუ, როგორც ბიბლია ამბობს, იმ მეფეთა, რომლებმაც მასთან „მეძაობა“ ჩაიდინეს. ვიდრე ესაიას ოცდამესამეს განვიხილავდეთ, მოკლედ წარმოვადგენთ მიმოხილვას იმ დანარჩენი ათი შემთხვევისა, როდესაც ესაია მიუთითებს „დალუპვის წინასწარმეტყველებას“, რადგან თერთმეტივე „ტვირთი“ სწორედ ეს არის.

ესაიას მეცამეტე თავი არის ბაბილონის ტვირთი „უკანასკნელ დღეებში“. ბაბილონი, თუმცა უკანასკნელ დღეებში კათოლიკური ეკლესიის მიერ იმართება და იმართება, შედგება სამი ძალისგან, რომელთაც ქვეყნიერება მიჰყავთ არმაგედონამდე გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში. მეცამეტე თავის წინასწარმეტყველებაში თანამედროვე ბაბილონის წინააღმდეგ გამოტანილი განაჩენის შესახებ წარმოდგენილია სამი ძალა: ბაბილონი, ლუციფერი და აშური — რომლებიც წარმოადგენენ მხეცს (აშური), გველეშაპს (ლუციფერი) და ცრუ წინასწარმეტყველს (ბაბილონი). აშური და ბაბილონი ის ორი გამაპარტახებელი ძალაა, რომლებიც ღმერთმა გამოიყენა ძველი ისრაელის დასასჯელად; პირველად მოვიდა აშური და ჩრდილოეთის ათი ტომი ტყვეობაში წაიყვანა, ხოლო ამის შემდეგ ბაბილონმა იუდას სამხრეთის ორი ტომი წაიყვანა.

ისრაელი გაფანტული ცხვარია; ლომებმა განდევნეს იგი: პირველად ასურეთის მეფემ შთანთქა იგი, ხოლო ბოლოს ამ ბაბილონის მეფე ნაბუქოდონოსორმა ძვლები დაუმტვრია. ამიტომ ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, დავსჯი ბაბილონის მეფეს და მის ქვეყანას, როგორც დავსაჯე ასურეთის მეფე. იერემია

ჯერ ასურეთმა ისრაელის ჩრდილოეთის ათი ტომი წარტყვევნა ტყვეობაში, ხოლო ამის შემდეგ ბაბილონმა იუდას სამხრეთის ორი ტომი წაიყვანა ტყვეობაში. ეს ორივე ტყვეობა იყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ აღსრულება. ლევიანთა წიგნის „შვიდი ჟამი“ იყო სწორედ პირველი „ჟამის წინასწარმეტყველება“, რომელიც უილიამ მილერმა აღმოაჩინა, და იგი მიუთითებს, რომ როდესაც ასურეთმა ჩრდილოეთის ტომი დაიპყრო, ამით აღინიშნა გაფანტვის დასაწყისი, რომელიც გაგრძელდა ორი ათას ხუთას ოცი წლის განმავლობაში. ეს პერიოდი დაიწყო მათი ტყვეობით ძვ. წ. 723 წელს და დასრულდა „დასასრულის ჟამს“ 1798 წელს. სამხრეთის ტომები ბაბილონმა ტყვედ წაიყვანა ძვ. წ. 677 წელს, რითაც დაიწყო იუდას წინააღმდეგ მიმართული „შვიდი ჟამი“, რომელიც დასრულდა იმავე წერტილში, სადაც დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის 2300-წლიანი წინასწარმეტყველება — 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ასურეთმაც და ბაბილონმაც აღასრულეს ერთი და იგივე სასჯელმოქმედი დანიშნულება ღვთის ხალხის ამბოხების წინააღმდეგ, მაგრამ სასჯელი პირველად ასურეთის მიერ აღსრულდა და შემდეგ — ბაბილონის მიერ.

თავი მეცამეტეში აღწერილ სამ ძალას შორის წინასწარმეტყველურ ურთიერთობაში ბაბილონი ასურეთის ხატია, რადგან ის მოგვიანებით მოვიდა, მაგრამ ღვთის ხალხის წინააღმდეგ იგივე საქმე აღასრულა.

მეთხუთმეტე თავში, მოაბის წინააღმდეგ წარმოთქმული განაჩენი პროტესტანტული ეკლესიების წინააღმდეგ არის.

„მოაბის ეს აღწერა წარმოადგენს იმ ეკლესიებს, რომლებიც მოაბის მსგავსნი გახდნენ. მათ არ მდგარან თავიანთი მოვალეობის სადარაჯოზე, როგორც ერთგული გუშაგები. მათ არ უთანამშრომლიათ ზეციურ გონიერ ძალებთან იმ ღმერთისგან ბოძებული უნარის გამოყენებით, რომ აღესრულებინათ ღვთის ნება, უკუეგდოთ სიბნელის ძალები და ყოველი ძალა, რომელიც ღმერთმა მისცა, გამოეყენებინათ ჩვენს სამყაროში ჭეშმარიტებისა და სიმართლის წინსვლისათვის. მათ აქვთ ჭეშმარიტების ცოდნა, მაგრამ არ აღასრულეს ის, რაც იციან.“ მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ბიბლიის კომენტარი, ტომი 4, 1159.

დაცემული პროტესტანტული ეკლესია არის ის ეკლესია, რომელმაც განაგრძო უფალთან ერთად სიარული, როცა პროტესტანტიზმის დანარჩენი ნაწილი მეორე ანგელოზის უწყებისას გაიქცა. მოაბი არის ადვენტიზმი, დაცემული პროტესტანტული რქა.

მეჩვიდმეტე თავი დამასკოს შესახებ არის, და იგი იდენტიფიცირებულია როგორც ქალაქი, რომელიც აღებულია. ქალაქი სამეფოს სიმბოლოა, ხოლო ის სამეფო, რომელიც „უკანასკნელ დღეებში“ იქნება აღებული, არის შეერთებული შტატები.

მეცხრამეტე თავი არის დაღუპვის წინასწარმეტყველება ეგვიპტის წინააღმდეგ, რომელიც წარმოადგენს გაერთიანებულ ერებსა და მთელ მსოფლიოს.

ოცდამეერთე თავში მომდევნო სამი განკითხვის წინასწარმეტყველება მიმართულია სამხრეთის საშინელი უდაბნოს ქვეყნის, დუმასა და არაბიის წინააღმდეგ. ეს სამი განკითხვის წინასწარმეტყველება ისლამს მიუთითებს, გამოცხადების 8:13-ის სამ ვაებასთან თანხმობაში.

ოცდამეორე თავში გამოთქმული დალუპვის წინასწარმეტყველება ასახავს ლაოდიკიელი ადვენტიستების ფილადელფიელი ადვენტიستებისგან გამოყოფას კვირა დღის კანონის დროს.

შემდეგ კი, ოცდამეათე თავში, ვპოულობთ სამხრეთის მხეცთა ტვირთს, რაც ლაოდიკიელი ადვენტიستების აჯანყების მეორე ილუსტრაციაა. ესაიას ყველა ტვირთის ერთად თავმოყრა პრაქტიკულად მიმართავს „უკანასკნელი დღეების“ ყოველ წინასწარმეტყველურ მოქმედ პირს. მე ვირჩევ ესაიას ოცდამესამე თავს, რათა ვაჩვენო, რომ შეერთებული შტატების ისტორია, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო, მეფობს 1798 წლიდან საკვირაო კანონამდე.

რადგან „თითოეული ძველი წინასწარმეტყველი უფრო ნაკლებად საუბრობდა თავისი დროისათვის, ვიდრე ჩვენი დროისათვის, ასე რომ მათი წინასწარმეტყველება ჩვენთვის არის ძალაში“, ყოველი წინასწარმეტყველური გამონათქვამი მიმართულია წუთისოფლის დასასრულის მოვლენებისადმი. ეს ჭეშმარიტება, იმ ფაქტთან ერთად, რომ „ბიბლიის ყველა წიგნი თავს იყრის და სრულდება“ გამოცხადების წიგნში, ამყარებს გამოცხადების წიგნს, როგორც იმ საცნობარო წერტილს, რომლის საფუძველზეც უნდა შეთანხმდეს წინასწარმეტყველური მოწმობა წუთისოფლის დასასრულის მოვლენათა შესახებ.

გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში ჩვენ ვხედავთ დიდ მეძავს, რომელიც სიძვას სჩადის დედამიწის მეფეებთან, და მის საბოლოო სამსჯავროს.

და მოვიდა ერთი იმ შვიდ ანგელოზთაგანი, რომელთაც შვიდი თასი ჰქონდათ, და მელაპარაკა მე, და მითხრა: მოდი აქეთ; გაჩვენებ იმ დიდი მეძავის სამსჯავროს, რომელიც მრავალ წყლებზე ზის; რომელთანაც მიწის მეფეებმა იმრუშეს, და მიწის მკვიდრნი დათვრნენ მისი სიძვის ღვინით. გამოცხადება 17:1, 2.

წინასწარმეტყველნი არასოდეს ეწინააღმდეგებიან ერთმანეთს.

და წინასწარმეტყველთა სულები წინასწარმეტყველებს ემორჩილებიან. რადგან ღმერთი უწესრიგობის კი არა, არამედ მშვიდობის ღმერთია, როგორც წმიდათა ყველა ეკლესიაში. 1 კორინთელთა 14:32, 33.

ქვეყნიერების დასასრულს „მრავალ წყალთა ზედა მჯდომარე დიდი მეძავის სამსჯავრო“, დიდი მეძავი, „რომელთანაც მეძაობდნენ ქვეყნის მეფენი“, დიდი მეძავი, რომელმაც „ქვეყნის მკვიდრნი“ თავისი „მეძაობის ღვინით“ დაათრო, ესაიას მიერ წარმოდგენილია როგორც „მეძავი“, რომელიც დავიწყებულია „ერთი მეფის დღეების“ განმავლობაში, ანუ სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის მანძილზე. როდესაც ეს სამოცდაათი წელი დასრულდება, ტვიროსი „იმეძავებს ქვეყნიერების ყველა სამეფოსთან“. ესაიას მეძავი იოანეს დიდი მეძავია. ესაიას მეძავი და იოანეს მეძავი

რომის კათოლიკურ ეკლესიას აღნიშნავენ, ვინაიდან ღვთის სიტყვაში ქალი ეკლესიის სიმბოლოა.

ცოლებო, დაემორჩილეთ თქვენს საკუთარ ქმრებს, როგორც უფალს. რადგან ქმარი არის ცოლის თავი, ისევე როგორც ქრისტე არის ეკლესიის თავი; და იგი არის სხეულის მხსნელი. ამიტომ, როგორც ეკლესია ემორჩილება ქრისტეს, ისე ცოლებიც დაემორჩილონ თავიანთ საკუთარ ქმრებს ყველაფერში. ქმრებო, გიყვარდეთ თქვენი ცოლები, როგორც ქრისტემაც შეიყვარა ეკლესია და თავი მისცა მისთვის, რათა განეწმინდა და განეზავნა იგი წყლის ბანით სიტყვის მიერ, რათა წარედგინა იგი თავისთვის დიდებული ეკლესიად, რომელსაც არ ჰქონდეს ლაქა, არც ნაოჭი, ან რაიმე მსგავსი, არამედ რათა იყოს წმინდა და უბიწო. ასევე მართებთ კაცებს უყვარდეთ თავიანთი ცოლები, როგორც საკუთარი სხეულები. ვისაც უყვარს თავისი ცოლი, საკუთარ თავს უყვარს. რადგან არავის არასოდეს მოსძულებია თავისი საკუთარი ხორცი; არამედ კვებავს და უფრო ხილდება მას, როგორც უფალი — ეკლესიას. რადგან ჩვენ მისი სხეულის ასოები ვართ, მისი ხორცისაგან და მისი ძვლებისაგან. ამიტომ დატოვებს კაცი მამას და დედას და შეერთდება თავის ცოლს, და ეს ორი ერთი ხორცი იქნებიან. ეს დიდი საიდუმლოა; ხოლო მე ვლაპარაკობ ქრისტესა და ეკლესიის შესახებ. თუმცა, თქვენგან ყოველმა ცალ-ცალკე ისე შეიყვაროს თავისი ცოლი, როგორც საკუთარი თავი; ხოლო ცოლმა პატივი სცეს თავის ქმარს. ეფესელთა 5:22–33.

მოციქული პავლე მიუთითებს, რომ ქრისტეს ეკლესია წინასწარმეტყველურად წარმოდგენილია, როგორც ქალი. ამიტომ, წინასწარმეტყველებაში ქალი არის ეკლესია, ხოლო ქრისტეს ეკლესია არის „წმიდა და უბიწო“. უწმიდური ეკლესია წარმოდგენილია, როგორც უწმიდური ქალი; ამგვარად, ესაია ახსენებს მეძავს და იოანე — ბოზს. ისინი პაპობას წარმოადგენენ, როგორც ბოზს, ხოლო ღვთის ეკლესია არის ქალწული.

რადგან მე თქვენზე ღვთიური შურით ვშურობ; ვინაიდან ერთ ქმარს დაგნიშნეთ, რათა ქრისტეს წინაშე წმინდა ქალწულად წარმოგადგინოთ. 2 კორინთელთა 11:2.

ღვთის ეკლესია არა მხოლოდ ქალწულად არის წარმოდგენილი, არამედ იგი დანიშნულია მხოლოდ ერთ ქმარზე. ტვიროსი და იოანეს დიდი მეძავი მრუშობენ მიწის მეფეებთან. კათოლიკურ ეკლესიას ურთიერთობა აქვს მრავალ კაცთან და არა ერთთან. დანიელი გვამცნობს, რომ მეფეები სამეფოებს აღნიშნავენ.

ეს არის სიზმარი; და მის განმარტებას მეფის წინაშე ვიტყვით. შენ, მეფეო, მეფეთა მეფე ხარ, რადგან ცათა ღმერთმა მოგცა სამეფო, ძალაუფლება, ძლიერება და დიდება. და სადაც კი ადამიანთა ძენი მკვიდრობენ, ველის მხეცები და ცის ფრინველები შენს ხელში ჩაგაბარა და ყოველივე მათზე მბრძანებლად დაგადგინა. შენა ხარ ეს ოქროს თავი. და შენს შემდეგ აღდგება შენზე მდაბალი სხვა სამეფო, და კიდევ მესამე სამეფო სპილენძისა, რომელიც მთელ დედამიწაზე იბატონებს. და მეოთხე სამეფო რკინასავით ძლიერი იქნება, რადგან როგორც რკინა ამსხვრევს და იმორჩილებს ყველაფერს, და როგორც რკინა, რომელიც ყოველივე ამას ამსხვრევს, ისე დაამსხვრევს და შემუსრავს. დანიელი 2:36–40.

დანიელის მეორე თავში ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოები იდენტიფიცირებულია და ახსნილია. როდესაც დანიელი ნაბუქოდონოსორს სიზმარს განუმარტავს, ის აუწყებს ნაბუქოდონოსორს, რომ იგი არის ოქროს თავი. ოქროს თავი არის მეფე, მაგრამ მეფე წარმოადგენს სამეფოს. რომის კათოლიკური ეკლესია არის დიდი მეძავი, რომელიც სიძვას სჩადის დედამიწის ყველა მეფესთან სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის ბოლოს. მეფეები კაცთა სიმბოლოებია, ხოლო ტვიროსი უწმინდური ქალია. ქალი არის ეკლესია, მეძავი — უწმინდური ეკლესია; კაცი არის მეფე და მეფე არის სამეფო. ქალი არის ეკლესია და მეფე არის სახელმწიფო. ამ ორი არსების უკანონო ურთიერთობა წარმოადგენს სულიერ მრუმობას.

ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუცია არის ღვთაებრივი დოკუმენტი, რომელიც ამ ორი ერთეულის განცალკევებულად შენარჩუნების აუცილებლობას ამკვიდრებს. თუმცა ჩვენ ჯერ კიდევ არ დავგისრულებია ტვიროსის რომის კათოლიკურ ეკლესიად იდენტიფიცირება, ამ ეტაპზე მიზანშეწონილად ჩანს, მივმართოთ ესაიას ოცდამესამეში წარმოდგენილ კიდევ ერთ სიმბოლოს, რომელიც ხსნის მამაკაცისა და ქალის — ეკლესიისა და სახელმწიფოს — სიმბოლიზმს.

აჰა, ქალდეველთა ქვეყანა; ეს ხალხი არ იყო, ვიდრე ასურელმა არ დაუდო მას საფუძველი უდაბნოში მცხოვრებთათვის: მათ აღმართეს მისი კოშკები, ააშენეს მისი სასახლეები; და მან იგი ნანგრევად აქცია. ესაია 23:13.

ამ მუხლში ასურელმა დააფუძნა ქალდეველთა ქვეყანა და აღმართა როგორც „კოშკები“, ისე „სასახლეები“. ასურელი ნიმროდის სიმბოლოა, ხოლო ქალდეველები წარმოადგენენ ბაბილონის საიდუმლო რელიგიათა რელიგიურ წინამძღოლებს. „კოშკი“ ეკლესიის სიმბოლოა. როდესაც იესომ გადმოსცა ვენახის იგავი, და უაიტი ამ იგავს შემდეგნაირად განმარტავს:

„იგავში სახლის პატრონი ღმერთს განასახიერებდა, ვენახი — ებრაელ ერს, ხოლო ღობე — საღვთო რჯულს, რომელიც მათი დაცვა იყო. კოშკი ტაძრის სიმბოლო იყო.“ სურვილი საუკუნეთა, 596.

ასურელმა დააფუძნა ქალდეველთა ქვეყანა, რომლებმაც აღმართეს ეკლესია (კოშკი) და „სასახლე“. „სასახლე“ წარმოადგენს „მეფეს“, რომელიც, თავის მხრივ, წარმოადგენს სამეფოს. სამეფოც აგრეთვე ქალაქის სახით არის წარმოდგენილი.

და თქვეს: აბა, ავიშენოთ ჩვენთვის ქალაქი და გოდოლი, რომლის მწვერვალი ცას მისწვდეს, და შევიქმნათ სახელი, რათა არ გავიფანტოთ მთელი დედამიწის ზედაპირზე. დაბადება 11:4.

ასურელის მიერ დაფუძნებული „გოდოლი“ და „სასახლე“ არის ის „ქალაქი“ და „გოდოლი“, რომლებიც ნიმროდმა ააშენა.

და მათი მკვდარი სხეულები იწვებიან დიდი ქალაქის ქუჩაზე, რომელსაც სულიერად ჰქვია სოდომი და ეგვიპტე, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს. გამოცხადება 11:8.

ღვთივსულიერი შთაგონება გვაუწყებს, რომ გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოხსენიებული „დიდი ქალაქი“ საფრანგეთის რევოლუციის პერიოდში საფრანგეთის სამეფოს წარმოადგენს.

„ის ‘დიდი ქალაქი’, რომლის ქუჩებშიც მოწამენი იხოცებიან და სადაც მათი მკვდარი სხეულები წვანან, ‘სულიერად’ ეგვიპტეა. ბიბლიურ ისტორიაში წარმოდგენილ ყველა ერს შორის ეგვიპტემ ყველაზე გაბედულად უარყო ცოცხალი ღმერთის არსებობა და წინ აღუდგა მის ბრძანებებს. არც ერთ მონარქს არ გაუბედავს ზეცის ხელისუფლების წინააღმდეგ უფრო აშკარა და თავგასული ამბოხება, ვიდრე ეგვიპტის მეფემ. როცა მოსემ უფლის სახელით მას უწყება მიუტანა, ფარაონმა ამაყად უპასუხა: ‘ვინ არის იეჰოვა, რომ მის ხმას ვუსმინო და ისრაელი გავუშვა? არ ვიცნობ იეჰოვას და, მეტიც, არც ისრაელს გავუშვებ.’ გამოსვლა 5:2, A.R.V. ეს არის ათეიზმი, და ერი, რომელსაც ეგვიპტე განასახიერებს, მსგავსადვე უარყოფდა ცოცხალი ღმერთის უფლებამოსილ მოთხოვნებს და გამოავლენდა ურწმუნოებისა და დაუმორჩილებლობის იმავე სულს. ‘დიდი ქალაქი’ აგრეთვე, ‘სულიერად’, სოდომსაც არის შედარებული. სოდომის გახრწნილება ღვთის რჯულის დარღვევაში განსაკუთრებით გარყვნილებით გამოვლინდა. და ეს ცოდვაც უნდა გამხდარიყო იმ ერის გამორჩეული ნიშანი, რომელსაც ამ წერილის განსაზღვრებანი უნდა აღესრულებინა.“

„მამასადამე, წინასწარმეტყველის სიტყვების თანახმად, 1798 წლამდე ცოტა ხნით ადრე უნდა აღმდგარიყო სატანური წარმოშობისა და ხასიათის მქონე ძალა, რათა ეომა ბიბლიის წინააღმდეგ. და იმ ქვეყანაში, სადაც ღვთის ორი მოწმის მოწმობა ამგვარად უნდა დადუმებულიყო, გამოიხატებოდა ფარაონის ურწმუნოება და სოდომის გარყვნილება.

„ეს წინასწარმეტყველება მეტად ზუსტად და თვალსაჩინოდ აღსრულდა საფრანგეთის ისტორიაში. რევოლუციის დროს, 1793 წელს, „მსოფლიომ პირველად მოისმინა ადამიანთა კრების ხმა, ცივილიზაციაში დაბადებულისა და აღზრდილისა, და რომელსაც მიითვისა უფლება, ემართა ევროპის ერთ-ერთი უმშვენიერესი ერი, რომელმაც ერთობლივად აღიმადლა ხმა, რათა უარეყო ის უწმინდესი ჭეშმარიტება, რომელსაც ადამიანის სული იღებს, და ერთსულოვნად განდგომოდა ღვთაებისადმი რწმენასა და თაყვანისცემას.“ — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, ch. 17. „საფრანგეთი არის ერთადერთი ერი მსოფლიოში, რომლის შესახებაც შემონახულია სარწმუნო მოწმობა, რომ, როგორც ერმა, მან ხელი აღმართა აშკარა ამბოხში სამყაროს შემოქმედის წინააღმდეგ. ბევრ მგმობელს, ბევრ ურწმუნოს ყოფილა და ახლაც არის ინგლისში, გერმანიაში, ესპანეთში და სხვაგან; მაგრამ საფრანგეთი განცალკევებით დგას მსოფლიო ისტორიაში, როგორც ერთადერთი სახელმწიფო, რომელმაც თავისი საკანონმდებლო კრების დადგენილებით გამოაცხადა, რომ ღმერთი არ არსებობს, და რომლის დედაქალაქის მთელმა მოსახლეობამ, და სხვაგანაც დიდმა უმრავლესობამ, ქალებმა ისევე, როგორც კაცებმა, სიხარულით იცეკვა და იგალობა ამ განცხადების მიღებისას.“ — *Blackwood's Magazine*, November, 1870.“ დიადი ბრძოლა, 269.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოხსენიებული „დიდი ქალაქი“ იყო საფრანგეთის ერი, რომელმაც „თავისი საკანონმდებლო ასამბლეის დადგენილებით“ გამოაცხადა, რომ ღმერთი არ არსებობდა. ეს დადგენილება იყო ათეიზმის გამოხატულება, როგორც იგი ფარაონის აჯანყებითაა წარმოდგენილი. დიდი ქალაქი არის სამეფო, ანუ „ერი“ ან „სახელმწიფო“. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში საფრანგეთი შედგება ორი სიმბოლოსაგან — ეგვიპტისა და სოდომისა.

ჩვენ განვიმარტავენ: „ეს არის ათეიზმი, და ეგვიპტით წარმოდგენილი ერი მსგავსად უარყოფდა ცოცხალი ღმერთის უფლებამოსილების მოთხოვნებს და გამოავლენდა ურწმუნოებისა და ურჩობის იმავე სულს. „დიდი ქალაქი“ აგრეთვე, „სულიერად“, შედარებულია სოდომთან. სოდომის გახრწნილება ღვთის რჯულის დარღვევაში განსაკუთრებით გარყვნილებაში გამოვლინდა.“

საფრანგეთის დიდი ქალაქი, ანუ ერი, სიმბოლურად წარმოდგენილია როგორც ერი (ეგვიპტე) და როგორც ქალაქი (სოდომი). ეგვიპტე „ხმას ამოიღებდა“, ხოლო ერის მეტყველება სახელმწიფო მმართველობას აღნიშნავს და არა საეკლესიო მმართველობას. ეგვიპტე იყო სახელმწიფო, ხოლო სოდომი იყო ეკლესია — ასეთია წარმოდგენა, რომელიც გვხვდება გამოცხადების მეთერთმეტე თავში.

ერის „საუბარი“ არის მისი საკანონმდებლო და სასამართლო ხელისუფლებათა მოქმედება. დიადი ბრძოლა, 442.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში იოანე წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმით წარმოსახავს საფრანგეთის რევოლუციის მოვლენებს. თავად რევოლუციამ ამ თავში მოცემული იოანეს წინასწარმეტყველებების მართებულობისთვის უხვი ისტორიული მტკიცებულება წარმოადგინა. იოანემ იწინასწარმეტყველა; შემდეგ საფრანგეთის რევოლუციამ აღასრულა ეს წინასწარმეტყველება; ხოლო შემდგომ—როგორც თვით წინასწარმეტყველება, ისე მისი ისტორიული აღსრულება—გამოავლენს და პარალელს ავლებს ქვეყნიერების აღსასრულის ჟამის მოვლენებთან, როდესაც კიდევ ერთხელ უხრწნელი სახელმწიფო შეერწყმის უხრწნელ ეკლესიას. რა თქმა უნდა, ამ არაწმინდა ქორწინებას სისხლისღვრა მოსდევს. ღვთის სასუფეველიც დიადი ქალაქია.

და მან წამიყვანა სულით დიდსა და მაღალსა მთაზე და მიჩვენა იგი დიდი ქალაქი, წმიდა იერუსალიმი, ზევით ღმერთისაგან გარდამომავალი. გამოცხადება 21:10.

„სასიძოს მოსვლა, რომელიც აქ არის ნაჩვენები, ქორწინებამდე ხდება. ქორწინება აღნიშნავს ქრისტეს მიერ თავისი სამეფოს მიღებას. წმიდა ქალაქი, ახალი იერუსალიმი, რომელიც არის სამეფოს დედაქალაქი და მისი წარმომადგენელი, იწოდება „პატარძალი, კრავის ცოლი“. ანგელოზმა უთხრა იოანეს: „მოდი აქეთ, გაჩვენებ პატარძალს, კრავის ცოლს.“ „მან წამიყვანა სულით,“ ამბობს წინასწარმეტყველი, „და მაჩვენა ის დიდი ქალაქი, წმიდა იერუსალიმი, რომელიც ჩამოდიოდა ზეციდან, ღვთისაგან.“ გამოცხადება 21:9, 10.“ დიადი ბრძოლა, 426.

ნიმროდის აჯანყება წარმოდგენილია მის მიერ კოშკისა და ქალაქის აშენებით, რაც განასახიერებს ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებას წუთისოფლის დასასრულს, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი საუბრობდა წუთისოფლის დასასრულზე.

ნიმროდის აჯანყება აგრეთვე იყო ლუციფერის იმ აჯანყების გაგრძელება, რომლის სურვილიც იყო, ხელში ჩაეგდო როგორც ღვთის ეკლესია, ისე ღვთის სახელმწიფო.

როგორ ჩამოვარდი ზეციდან, ჰო ლუციფერ, განთიადის ძეო! როგორ დაემხე მიწაზე, ერების დამამხობელო! რადგან თქვი შენს გულში: ავალ ზეცაში, ღმერთის ვარსკვლავებზე მაღლა აღვამაღლებ ჩემს ტახტს; დავჯდები საკრებულოს მთაზე, ჩრდილოეთის კიდეებში; ავალ ღრუბელთა სიმაღლეებზე; ვიქნები უზენაესის მსგავსი. ესაია 14:12–14.

როგორც ესაია ამხელს ლუციფერის გულის ფარულ სურვილებს, რომ იყოს „უმაღლესის მსგავსი“, იგი მიუთითებს, რომ ლუციფერი ცდილობს დაჯდეს ორ მკაფიოდ განსხვავებულ საყდარზე. მას სურს „აღამაღლოს“ თავისი „ტახტი ღვთის ვარსკვლავებზე მაღლა“ და „დაჯდეს კიდეც საკრებულოს მთაზე, ჩრდილოეთის კიდეებში.“

ტახტი მეფის ხელისუფლების სიმბოლოა — ან სახელმწიფო ხელისუფლებისა, ხოლო „ჩრდილოეთის მხარეები“ ღმერთის ეკლესიაა.

საგალობელი და ფსალმუნი კორაზის ძეთათვის. დიდია უფალი და დიდად საქები ჩვენი ღმერთის ქალაქში, მისი სიწმიდის მთაზე. მშვენიერია მდებარეობით, მთელი ქვეყნის სიხარულია სიონის მთა, ჩრდილოეთის მხარეებზე, დიდი მეფის ქალაქი. ღმერთი ცნობილია მის სასახლეებში, როგორც თავშესაფარი. ფსალმუნი 48:1–3.

იერუსალიმი არის „დიდი მეფის ქალაქი“, რითაც აღინიშნება ღვთის პოლიტიკური ტახტი; და იერუსალიმი აგრეთვე არის „მისი სიწმიდის მთა“, „ჩრდილოეთის კიდეებზე“, რითაც აღინიშნება ღვთის რელიგიური ტახტი. თავიდანვე სატანის ამბოხი და ომი წარმოჩენილია იმ კონტექსტში, რომ მას სურს იბატონოს როგორც ღვთის ეკლესიაზე, ისე ღვთის სახელმწიფოზე. ამის შემდეგ სატანა წინამძღოლობდა ნიმროდის ამბოხს, და ის ქვეყანა, რომელიც მან ქალდეველთათვის დააფუძნა, წარმოდგენილია როგორც მიწა, სადაც ნიმროდმა ააგო როგორც გოდოლი, ისე ქალაქი — ეკლესია და სახელმწიფო.

ამიტომ, როდესაც ესაიას მეძავი და იოანეს დიდი მეძავი მიწის მეფეებთან მრუშობს, წინასწარმეტყველება აღნიშნავს, რომ სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის დასასრულს რომის კათოლიკურ ეკლესიასა და მიწის მეფეებს შორის უწმინდური კავშირი ყალიბდება.

ესაიას წინასწარმეტყველური ხაზი ოცდამესამე თავში აღწერს მეძავი ტვიროსის განკითხვას, ხოლო იოანე იმავე განკითხვას აღწერს მეწამული ფერის დედაკაცის სიმბოლოთი, რომელიც იდენტიფიცირებულია როგორც „დიდი ბაბილონი“. იმავე მეძავის იმავე განკითხვას მესამე მოწმეც შემდეგნაირად ადასტურებს:

გამოცხადების 17-ის „ქალი“ (ბაბილონი) აღწერილია როგორც „შემოსილი მოწეულითა და ალისფერით, შემკული ოქროთი, ძვირფასი ქვებითა და მარგალიტებით, ხელში რომ ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისაძაგლითა და თავისი სიძვის უწმინდურებით:... და მის შუბლზე ეწერა სახელი: საიდუმლო, ბაბილონი

დიდი, მეძავთა დედა.“ წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე ქალი წმიდათა სისხლით დამთვრალი და იესოს მოწამეთა სისხლით.“ ბაბილონი კიდეც გამოცხადებულია როგორც „ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს ქვეყნიერების მეფეებზე.“ გამოცხადება 17:4–6, 18. ძალა, რომელიც ამდენი საუკუნის განმავლობაში დესპოტურ ბატონობას ინარჩუნებდა ქრისტიანული სამყაროს მონარქებზე, არის რომი.“ დიადი ბრძოლა, 382.

ტვიროსი არის რომის კათოლიკური ეკლესია „უკანასკნელ დღეებში“. იმ დროს პაპობა გამოვა და დედამიწის მეფეებს თავის მაცდურ სიმღერებს უმღერებს, და ამით მეფეებს სიძვის მოქმედებისაკენ მიიყვანს, რაც წინასწარმეტყველურად ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებას ნიშნავს.

და მოხდება იმ დღეს, რომ ტვიროსი დავიწყებული იქნება სამოცდაათი წლის განმავლობაში, ერთი მეფის დღეების თანახმად; სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ ტვიროსი იმღერებს, როგორც მეძავი. ესაია 23:15.

მეფე ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში სამეფოს ნიშნავს, ამიტომ ტვიროსი დავიწყებას მიეცემა იმ დროს, როდესაც წინასწარმეტყველური სამეფო სამოცდაათი წლის განმავლობაში იბატონებს.

და იქნება იმ დღეს, რომ ტვიროსი დავიწყებულ იქნება სამოცდაათი წელი, როგორც ერთი მეფის დღეებისამებრ; სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ ტვიროსი იმღერებს, როგორც მეძავი. აილე ქნარი, შემოიარე ქალაქი, შენ, დავიწყებულ მეძავო; ტკბილად დაუკარ, მრავალი სიმღერა იმღერე, რათა გაგიხსენონ. და იქნება, სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ, რომ უფალი მოიხილავს ტვიროსს, და იგი დაუბრუნდება თავის სასყიდელს, და იმეძავებს ქვეყნიერების ყველა სამეფოსთან დედამიწის პირზე. ესაია 23:15–17.

იმ ერთი სამეფოს დღეებში, რომელიც სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის განმავლობაში მეფობს, რომის კათოლიკური ეკლესია დავიწყებული იქნება. სამოცდაათი წლის დასასრულს პაპის ძალაუფლება „ტკბილ ჰანგს ააქდერებს, მრავალ სიმღერას იმღერებს“. წინასწარმეტყველურად „სიმღერა“ „გამოცდილებას“ აღნიშნავს.

„ტახტის წინ მდებარე კრისტალურ ზღვაზე, იმ მინის ზღვაზე, თითქოს ცეცხლთან შერეულზე,—ასე ბრწყინავს იგი ღვთის დიდებით,—შეკრებილია ის დასი, რომელმაც „მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე გამარჯვება მოიპოვა.“ კრავთან ერთად სიონის მთაზე, „რომელთაც ღვთის ქნარები უჭირავთ,“ დგანან ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომელნიც კაცთაგან არიან გამოსყიდულნი; და ისმის, როგორც მრავალ წყალთა ხმა და როგორც ძლიერი ქუხილის ხმა, „ქნარების დამკვრელთა ხმა, რომელნიც თავიანთ ქნარებზე უკრავენ.“ და ისინი ტახტის წინ გალობენ „ახალ გალობას,“ გალობას, რომლის სწავლაც ვერავის ძალუძს, გარდა ას ორმოცდაოთხი ათასისა. ეს არის მოსესა და კრავის გალობა — ხსნის გალობა. ამ გალობის სწავლა ვერავის ძალუძს, გარდა ას ორმოცდაოთხი ათასისა; ვინაიდან ეს მათი გამოცდილების გალობაა — ისეთი გამოცდილებისა, როგორიც არც ერთ სხვა დასს არასოდეს ჰქონია. „ესენი არიან, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც არ უნდა წავიდეს იგი.“ ესენი, რომელნიც ცოცხალთა შორის დედამიწიდან იქნენ აყვანილნი,

ითვლებიან „პირველ ნაყოფად ღვთისა და კრავისთვის.“ გამოცხადება 15:2, 3; 14:1-5. „ესენი არიან, რომელნიც დიდი გასაჭირიდან გამოვიდნენ;“ მათ გაიარეს ისეთი გასაჭირის ჟამი, როგორიც არ ყოფილა მას მერე, რაც ერი არსებობს; მათ დაითმინეს იაკობის გასაჭირის ჟამის ტანჯვა; მათ შუამდგომლის გარეშე იდგნენ ღვთის სამსჯავროთა საბოლოო გადმოღვრისას. მაგრამ ისინი იხსნეს, რადგან „გაასუფთავეს თავიანთი სამოსელი და გაათეთრეს იგი კრავის სისხლით.“ „მათ პირში არ აღმოჩნდა მზაკვრობა, რადგან ისინი უმწიკვლონი არიან“ ღვთის წინაშე. „ამიტომ არიან ისინი ღვთის ტახტის წინაშე და ემსახურებიან მას დღე და ღამე მის ტამარში; და ტახტზე მჯდომარე დაივანებს მათ შორის.“ მათ იხილეს დედამიწა შიმშილითა და ჭირით გაპარტახებული, მზე კი ადამიანთა დამწველად დიდ სიცხეში ძალმოსილი, და თავადაც დაითმინეს ტანჯვა, შიმშილი და წყურვილი. მაგრამ „აღარასოდეს მოშვიდებათ და აღარასოდეს მოსწყურდებათ; არც მზე დააცხუნებს მათ და არც რაიმე ხვატი. რადგან კრავი, რომელიც ტახტის შუაშია, გამოკვებავს მათ და წარუძღვება მათ ცოცხალ წყალთა წყაროებთან; და ღმერთი მოსწმენდს ყოველ ცრემლს მათ თვალებიდან.“ გამოცხადება 7:14-17.“ დიადი ბრძოლა, 648.

„მის ტამარში ყოველი მის დიდებაზე მეტყველებს“ (ფსალმუნი 29:9), და სიმღერა, რომელსაც გამოსყიდულნი იგალობებენ — მათი გამოცდილების სიმღერა — ღვთის დიდებას გამოაცხადებს: „დიდნი და საკვირველნი არიან საქმენი შენნი, უფალო ღმერთო, ყოვლისმპყრობელო; მართალნი და ჭეშმარიტნი არიან გზანი შენნი, საუკუნეთა მეუფეო. ვინ არ შეგეშინდება, უფალო, და არ ადიდებს შენს სახელს? რადგან მხოლოდ შენა ხარ წმიდა.“ გამოცხადება 15:3, 4, R.V.“ განათლება, 308.

სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის ბოლოს პაპობა „ტკბილ ჰანგს ააჟღერებს, მრავალ საგალობელს იმღერებს, რათა“ იგი „გაიხსენონ“. იმ სამეფოს დასასრულს, რომელიც სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის განმავლობაში მმართველობს, რომის კათოლიკური ეკლესია მსოფლიოს შეახსენებს თავისი წარსული ისტორიის გამოცდილებას. იმ ისტორიაში იგი მორალური ავტორიტეტის სახით მმართველობდა მასსა და ევროპის მეფეებს შორის არსებულ ურთიერთობაში. ეს ისტორია სამართლიანად არის ცნობილი, როგორც ბნელი საუკუნეები, და მთელი ის სიბნელე, რომელიც რაიმე სახით შეიძლება უკავშირდებოდეს იმ ისტორიას, სადაც პაპობა ევროპის მეფეებზე მმართველობდა, უნდა მიეწეროს სწორედ იმ საძირკვლოვან ქმედებას, რომელმაც მთელი შემდგომი სიბნელე წარმოშვა. ეს ქმედება იყო ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, ევროპის მეფეებისა და კათოლიკური ეკლესიის შეერთება. ბიბლიურ ქორწინებაში მამაკაცი უნდა მმართველობდეს ქალზე, მაგრამ სიძვა, რომელიც იმ ისტორიაში აღესრულა, თავდაყირა აყენებდა კაცისა და ქალის ურთიერთობის ჭეშმარიტ წესრიგს.

სამოცდაათი წლის დასასრულს დადგება დიდი კრიზისი, როდესაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების ის სამეფო, რომელიც მართავს მსოფლიოს იმ დროის განმავლობაში, როცა პაპობა წინასწარმეტყველურად დავიწყებულია, დასასრულს მიაღწევს. იმ სამეფოს ნგრევით წარმოშობილი მსოფლიო კრიზისი კარს უხსნის კათოლიკურ ეკლესიას, რათა დაიწყოს მსოფლიოსათვის განცხადება, რომ იმ სამეფოს

ნგრევით გამოწვეულ მძიმე ჟამთა გასავლელად მსოფლიო უნდა დაემორჩილოს რომის კათოლიკური ეკლესიის ზნეობრივ ავტორიტეტს, როგორც ეს ბნელი საუკუნეების ისტორიაშია ნაჩვენები.

როდესაც სამეფო დასრულდება და პაპობა იმდერებს თავისი წარსული გამოცდილების სიმღერას, გამოცდილებისა, რომელსაც ისტორიკოსები სიბნელედ მოიხსენიებენ, მაშ, როგორ შეიძლება, რომ ეს ბნელი ისტორია იყოს ის უწყება, რომელიც პაპობამ დედამიწის მეფეებს უნდა გაუზიაროს, რათა დაარწმუნოს ისინი, მასთან სიმკვ ჩაიდინონ? დიდი კრიზისის ჟამს, რატომ უნდა წარმოადგენდეს წარსული საუკუნეების გამოცდილება — (მისი სიმღერა) მისი გამოცდილება მანამდე, ვიდრე იგი წინასწარმეტყველურად დავიწყებული გახდებოდა — იმ ლოგიკას, რომლის საფუძველზეც დედამიწის მეფეები სიბნელის გამოცდილებას თავიანთი დიდი კრიზისის გადაწყვეტად მიიღებდნენ?

„დიდი ჯგუფი, იმათგანაც კი, ვინც რომაულობას არავითარ კეთილგანწყობით არ შეჰყურებს, მცირედად აღიქვამს საფრთხეს მისი ძალისა და გავლენისგან. მრავალი ამტკიცებს, რომ შუა საუკუნეებში გამეფებული გონებრივი და ზნეობრივი სიბნელე ხელს უწყობდა მისი დოგმატების, ცრურწმენებისა და ჩაგვრის გავრცელებას, და რომ თანამედროვე დროის უფრო მაღალი გონებრივი განვითარება, ცოდნის საყოველთაო გავრცელება და რელიგიის საკითხებში მზარდი შემწყნარებლობა შეუძლებელს ხდის შეუწყნარებლობისა და ტირანიის აღორძინებას. თვით აზრსაც კი, რომ ამგვარი მდგომარეობა ამ განათლებულ საუკუნეში იარსებებს, დაცინვით ეკიდებიან. ჭეშმარიტია, რომ დიდებული ნათელი — გონებრივი, ზნეობრივი და სულიერი — ეფინება ამ თაობას. ღვთის წმიდა სიტყვის ღია ფურცლებიდან ზეციური ნათელი მოეფინა ქვეყანას. მაგრამ უნდა გვახსოვდეს, რომ რაც უფრო დიდია ბოძებული ნათელი, მით უფრო დიდია იმათი სიბნელე, ვინც მას ამრუდებს და უარყოფს.“

ბიბლიის ლოცვითი შესწავლა პროტესტანტებს პაპობის ნამდვილ ხასიათს დაანახებდა და მის შეძლებასა და თავიდან არიდებას აიძულებდა; მაგრამ მრავალნი იმდენად ბრძენნი არიან საკუთარი წარმოდგენით, რომ არ გრძნობენ საჭიროებას, სიმდაბლით ეძიონ ღმერთი, რათა ჭეშმარიტებაში იქნენ წაყვანილნი. თუმცა თავიანთი განათლებით იწონებენ თავს, მათ არ იციან არც წერილები და არც ღვთის ძალა. მათ სჭირდებათ რაიმე საშუალება, რათა საკუთარი სინდისი დაამშვიდონ, და ეძებენ იმას, რაც ყველაზე ნაკლებად სულიერია და დამამდაბლებელი. რაც მათ სურთ, არის ღმერთის დავიწყების ისეთი მეთოდი, რომელიც მის გახსენებად ჩაითვლება. პაპობა კარგად არის მისადაგებული ყოველივე ამათ მოთხოვნილებათა დასაკმაყოფილებლად. იგი მზად არის კაცობრიობის ორი კლასისთვის, რომლებიც თითქმის მთელ ქვეყნიერებას მოიცავენ — მათთვის, ვისაც საკუთარი დამსახურებით სურს ხსნა, და მათთვის, ვისაც სურს, თავის ცოდვებში იქნეს ხსნილი. აქ არის მისი ძალის საიდუმლო.

„დიდი გონებრივი სიბნელის დღე ნაჩვენები იქნა, როგორც პაპობის წარმატებისთვის ხელშემწყობი. ჯერ კიდევ დამტკიცდება, რომ დიდი გონებრივი ნათლის დღე მის წარმატებას თანაბრად უწყობს ხელს. წარსულ საუკუნეებში,

როდესაც ადამიანები ღვთის სიტყვის გარეშე და ჭეშმარიტების შემეცნების გარეშე იყვნენ, მათი თვალები დახშული იყო, და ათასები გაეზნენ, ვერ ხედავდნენ რა მათ ფეხებთან გაშლილ ზადეს. ამ თაობაში მრავალია ისეთი, ვისთვისაც თვალები ადამიანური ვარაუდების ბრწყინვალეობით ბრმავედება, „მეცნიერებით, რომელსაც ტყუილად ეწოდება ასე“; ისინი ვერ არჩევენ ზადეს და მასში ისე უშიშრად შედიან, თითქოს თვალახვეულნი იყვნენ. ღმერთმა განსაზღვრა, რომ ადამიანის გონებრივი ძალები მის შემოქმედისგან ბოძებულ ძღვენად ყოფილიყო მიჩნეული და ჭეშმარიტებისა და სიმაღლის მსახურებაში გამოყენებულიყო; მაგრამ როდესაც ამპარტავნება და პატივმოყვარეობა იკვებება, და ადამიანები საკუთარ თეორიებს ღვთის სიტყვაზე მაღლა აყენებენ, მაშინ გონიერებას უმეცრებაზე მეტი ზიანის მოტანა შეუძლია. ამგვარად, დღევანდელი ცრუ მეცნიერება, რომელიც ბიბლიისადმი რწმენას ძირს უთხრის, ისევე წარმატებული აღმოჩნდება პაპობის მიღებისთვის გზის მომზადებაში, თავისი მომხიბვლელი ფორმებით, როგორც ცოდნის დაფარვა იყო წარმატებული მისი განდიდებისთვის გზის გახსნაში ბნელ საუკუნეებში.“ The Great Controversy, 572.

„რომაული კათოლიკეები აღიარებენ, რომ შაბათის ცვლილება მათმა ეკლესიამ მოახდინა, და სწორედ ამ ცვლილებას იმოწმებენ ეკლესიის უზენაესი ხელისუფლების მტკიცებულებად. ისინი აცხადებენ, რომ კვირის პირველი დღის შაბათად დაცვით პროტესტანტები აღიარებენ მის ძალაუფლებას, დაადგინოს კანონები საღვთო საკითხებში. რომაულ ეკლესიას არ უთქვამს უარი თავის პრეტენზიაზე უცდომელობის შესახებ; და როდესაც მსოფლიო და პროტესტანტული ეკლესიები მიიღებენ მის მიერ დაწესებულ ყალბ შაბათს, მაშინ როცა იეჰოვას შაბათს უარყოფენ, ისინი ფაქტობრივად აღიარებენ ამ პრეტენზიას. მათ შეიძლება ამ ცვლილებისთვის ავტორიტეტი მოიშველიონ, მაგრამ მათი მსჯელობის მცდარობა ადვილად შესამჩნევია. პაპისტი საკმარისად გამჭრიახია, რომ დაინახოს, პროტესტანტები საკუთარ თავს იტყუებენ და ნებაყოფლობით ხუჭავენ თვალებს საქმის ფაქტებზე. რამდენადაც კვირა დღის დაწესებულება კეთილგანწყობას იძენს, იგი ხარობს, დარწმუნებული იმაში, რომ საბოლოოდ მთელ პროტესტანტულ სამყაროს რომის დროშის ქვეშ მოაქცევს.“

შაბათის შეცვლა რომაული ეკლესიის ავტორიტეტის ნიშანი, ანუ ბეჭედი. ისინი, ვინც, მეოთხე მცნების მოთხოვნათა გაგებით, ირჩევენ ცრუ შაბათის დაცვას ჭეშმარიტის ნაცვლად, ამით პატივს მიაგებენ იმ ძალაუფლებას, რომლის მიერაც მხოლოდ იგი არის დადგენილი. მხეცის ნიშანი არის პაპისეული შაბათი, რომელიც ქვეყნიერებამ მიიღო ღვთის მიერ დადგენილი დღის ნაცვლად.

„მაგრამ მხეცის ნიშნის მიღების დრო, როგორც წინასწარმეტყველებაშია განსაზღვრული, ჯერ არ დამდგარა. გამოცდის ჟამი ჯერ არ მოსულა. ყოველ ეკლესიაში არიან ჭეშმარიტი ქრისტიანები, რომის კათოლიკური აღმსარებლობის ჩათვლითაც. არავინ განიკითხება მანამ, სანამ ნათელი არ მიეღო და მეოთხე მცნების ვალდებულება არ დაენახა. მაგრამ როდესაც გამოიცემა განკარგულება, რომელიც ყალბ შაბათს დააკანონებს, და როდესაც მესამე ანგელოზის ძლიერი შეძახილი ადამიანებს გააფრთხილებს მხეცისა და მისი ხატის თაყვანისცემის წინააღმდეგ, მაშინ მკაფიოდ გაივლება ზღვარი ცრუსა და ჭეშმარიტს შორის. მაშინ

ისინი, ვინც კვლავაც განაგრძობენ ურჯულოებაში ყოფნას, მიიღებენ მხეცის ნიშანს თავიანთ შუბლებზე ან თავიანთ ხელებზე.“

„სწრაფი ნაბიჯებით ვუახლოვდებით ამ პერიოდს. როცა პროტესტანტული ეკლესიები საერო ხელისუფლებას შეუერთდებიან ცრუ რელიგიის შესანარჩუნებლად, რომლის წინააღმდეგობაც მათმა წინაპრებმა უმძაფრესი დევნით აიტანეს, მაშინ პაპური შაბათი ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებული ძალაუფლებით იქნება თავს მოხვეული. დადგება ეროვნული განდგომილება, რომელიც მხოლოდ ეროვნული დაღუპვით დასრულდება.“ Bible Training School, February 2, 1913.

ახლა შევეხეთ იმ ხუთ სიმბოლოს, რომელთა განსაზღვრასაც ვესწრაფვით, ვიდრე სრულად მივუბრუნდებოდეთ თავად თავს. ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში ქალაქი არის სამეფო, და ესაია ოცდასამში წარმოდგენილია ორი სამეფო, რომლებიც მჭიდროდ არიან დაკავშირებულნი, მაგრამ მკაფიოდ განსხვავებულნი. პირველი არის „გვირგვინოსანი ქალაქი“, ხოლო მეორე — „ვაჭარი ქალაქი“. უკანასკნელ დღეებში ძალაუფლება, რომელიც აკონტროლებს გველემშაპის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის სამმაგ კავშირს, არის პაპობა. ეს არის ის სამეფო, რომელსაც გვირგვინი აქვს.

„როდესაც უკანასკნელ კრიზისს ვუახლოვდებით, სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია, რომ უფლის იარაღებს შორის არსებობდეს თანხმობა და ერთობა. ქვეყნიერება სავსეა ქარიშხლით, ომითა და განხეთქილებით. თუმცა ერთი მეთაურის — პაპის ძალაუფლების — ქვეშ ხალხები გაერთიანდებიან, რათა ღმერთს დაუპირისპირდნენ მისი მოწმეების სახით. ეს ერთობა განმტკიცებულია დიდი განდგომილის მიერ. მაშინ, როცა იგი ცდილობს თავისი აგენტები გააერთიანოს ჭეშმარიტების წინააღმდეგ საბრძოლველად, იმავდროულად იმოქმედებს, რათა დაეყოს და გაფანტოს მისი დამცველნი. შური, ბოროტი ეჭვიანობა, ბოროტსიტყვაობა მის მიერ არის აღძრული, რათა გამოიწვიოს უთანხმოება და განხეთქილება.“ მოწმობანი, ტომი 7, 182.

გვირგვინოსანი სამეფო არის ტვიროსი, რაც ნიშნავს „კლდეს“. ამ თავში ტვიროსი წარმოადგენს პაპობას, რომელიც ცდილობს ქრისტეს ყალბად მიბადოს, რადგან პაპობა ანტიქრისტეა. სიტყვა „ანტი“ სიტყვაში „ანტიქრისტე“ ნიშნავს „ადგილის დაკავებას“ ან „ნაცვლად ყოფნას“. პაპობა ყოველი მხრივ ცდილობს ქრისტეს გაყალბებას, და სახელი ტვიროსი ნიშნავს კლდეს, რადგან პაპობა არის „საუკუნეთა კლდის“ ყალბი მიმსგავსება.

ვინ მიიღო ეს განზრახვა ტვიროსის წინააღმდეგ, გვირგვინოსანი ქალაქის წინააღმდეგ, რომლის ვაჭარნი მთავარნი არიან, რომლის მოვაჭრენი ქვეყნის პატივდებულნი არიან? ლაშქართა უფალმა განიზრახა ეს, რათა შელახოს ყოველი დიდების სიამაყე და შეურაცხყოფად აქციოს ქვეყნის ყოველი პატივდებული. გადაიარე შენი ქვეყანა, როგორც მდინარე, ო თარშიშის ასული: აღარ არის ძალა. მან გაიწოდა ხელი ზღვის თავზე, შეარყია სამეფოები; უფალმა ბრძანება გასცა სავაჭრო ქალაქის წინააღმდეგ, რათა დაანგრეოს მისი სიმაგრეები. ესაია 23:8-11.

ჩვენ ვგეგმავთ, მრავალი მოწმობის საფუძველზე ვაჩვენოთ, რომ „სამეფოთა შერყევა“ სრულდება ღმერთის მიერ, ისლამის მეშვეობით. ისლამი არის ძალა, რომელიც აღაშფოთებს ერებს და გამოიყენება ერების შესარყევად. ამ ეტაპზე ჩვენ ვადგენთ, რომ უფალს განუზრახავს შეურაცხყოფაში მოაქციოს „დედამიწის ყოველი დიდებული“, რომლებიც არიან „ვაჭარნი“ და „მოვაჭრენი“, რომელთა „სიმაგრენი“ უნდა დაინგრეს. სავაჭრო ქალაქმა და გვირგვინოსანმა ქალაქმა „ზეცის უკმაყოფილება გამოიწვიეს“, და უფალს განუზრახავს მათი „სიმაგრეების“ განადგურება, და ეს წარმოადგენს ეკონომიკას. ეკონომიკის კოლაფსი ხდება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის შემოღებამდე, რადგან საკვირაო კანონამდე შეერთებული შტატების მოქალაქენი მოითხოვენ, რომ დაუბრუნდნენ „ღვთიურ კეთილგანწყობასა და დროებით კეთილდღეობას“. მათი არგუმენტი, რომ ღვთის სამართალნი არ შეწყდება, ვიდრე კვირა „მკაცრად არ ამოქმედდება“. ბიბლიის რამდენიმე მოწმე თანხმდება, რომ ჩვენ მსოფლიო ეკონომიკის უზარმაზარი კრახის ზღვარზე ვდგავართ. ეს კრახი ხდება საკვირაო კანონამდე, ისევე როგორც 1837 წლის კრახი მოხდა 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე.

„და მაშინ დიდი მაცდური დაარწმუნებს ადამიანებს, რომ ამ ბოროტებათა მიზეზნი ისინი არიან, ვინც ღმერთს ემსახურებიან. ის ჯგუფი, რომელმაც ზეცის უკმაყოფილება გამოიწვია, მთელ თავიანთ გასაჭირს დააბრალებს მათ, ვისი მორჩილებაც ღვთის მცნებებისადმი მუდმივი სამხილებელია დამრღვევთათვის. გამოცხადდება, რომ ადამიანები ღმერთს შეურაცხყოფენ კვირის შაბათის დარღვევით; რომ ამ ცოდვამ მოიტანა უბედურებანი, რომლებიც არ შეწყდება, ვიდრე კვირის დაცვა მკაცრად არ იქნება აღსრულებული; და რომ ისინი, ვინც მეოთხე მცნების მოთხოვნებს წარადგენენ და ამგვარად ანადგურებენ მოწიწებას კვირისადმი, ხალხის ამრევნი არიან, ხელს უშლიან რა მათ ღვთიური კეთილგანწყობისა და დროებითი კეთილდღეობის აღდგენაში. ამრიგად, ძველად ღვთის მსახურის წინააღმდეგ წამოყენებული ბრალდება კვლავ განმეორდება და თანაბრად კარგად დასაბუთებულ საფუძველზე: „და იყო ასე, როცა ახაბმა იხილა ელია, უთხრა ახაბმა მას: შენა ხარ ის, ვინც ისრაელს ამღვრევს? და მან მიუგო: მე არ ამიღვრევია ისრაელი; არამედ შენ და მამაშენის სახლმა, რადგან მიატოვეთ უფლის მცნებები და შენ ბაყალებს გაჰყევი.“ 3 მეფეთა 18:17, 18. როგორც ხალხის რისხვა ცრუ ბრალდებებით აღიძვრება, ისინი ღვთის მაცნეების მიმართ დაადგებიან იმგვარ გზას, რომელიც მეტად ჰგავს იმას, რასაც განდგომილი ისრაელი ელიას მიმართ ადგა.“ დიადი ბრძოლა, 590.

ელია კარმელის მთაზე რომ უპირისპირდება ბაალის წინასწარმეტყველებსა და კორომის მღვდლებს, წარმოადგენს კვირადღის კანონს. ეკლესიისადმი გაგზავნილი უწყება იყო: „აირჩიეთ დღეს, ვის ემსახურებით.“ როცა ეს ისტორია კვირადღის კანონის დროს განმეორდება, დასმული კითხვა იქნება: „რომელ დღეს აირჩევთ, რადგან დღე, რომელსაც აირჩევთ, მიუთითებს, ვის ემსახურებით.“ კარმელის მთამდე იყო სამწელიწად-ნახევრიანი მძიმე გვალვა. კვირადღის კანონამდე არსებობს კვირადღის კანონების მთელი რიგი, მაგრამ ისინი ჯერ „მკაცრად აღსრულებული“ არ ყოფილა. კვირადღის კანონთან დაკავშირებული პრინციპი ის არის, რომ ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოსდევს. ამის მაგალითად გვევლინება ის, რომ

კონსტანტინემ 321 წელს მიიღო კვირადღის კანონი, და ამის შემდეგ მალე გამოცხადების მერვე თავის პირველი ოთხი საყვირი დასავლეთ რომს 476 წლისთვის მის დასასრულამდე მიიყვანდა. კონსტანტინეს ამბავი მნიშვნელოვანია, რადგან იგი მოიცავდა კვირადღის პროგრესულ ამბლებას და, იმავდროულად, მეშვიდე დღის შაბათზე დაწესებულ პროგრესულ შეზღუდვებს. ამ პროგრესულმა ისტორიამ დასასრულს მაშინ მიაღწია, როცა მოქალაქეები აიძულეს კვირადღე დაეცვათ, ან შაბათის დაცვაზე დევნა აეტანათ. ეს არის აგრეთვე შეერთებულ შტატებში მზარდი კვირადღის საკანონმდებლო ზომების დასასრულიც. კვირადღის თავყვანისცემის იძულებით აღსრულებასთან დაკავშირებული ერთ-ერთი პრინციპია: „ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოსდევს.“ ეს პრინციპი ნიშნავს, რომ კვირადღის კანონის აღსრულების გაძლიერება წარმოშობს ღვთის სამსჯავროთა გაძლიერებას, გამოცხადების მეცამეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში მოხსენიებული ნამდვილი კვირადღის კანონის დადგომამდე. ყოველი დადგენა შესაბამის დაღუპვას მოიტანს. ის სასჯელები, რომელთა გამოწვევაშიც მოქალაქეები შაბათის დამცველებს ადანაშაულებენ, სინამდვილეში გამოწვეულია კვირადღის კანონმდებლობის მზარდი აღსრულებით. ჩვენ ჩავსვით მონაკვეთი წიგნიდან The Great Controversy, რომელსაც მე Sunday Progression დავარქვი. გირჩევდით, კიდევ ერთხელ წაგეკითხათ იგი. იგი მოთავსებულია The Spirit of Prophecy სახელწოდების კატეგორიაში.

„ღმერთმა გამოავლინა, რა უნდა მოხდეს უკანასკნელ დღეებში, რათა მისი ხალხი მომზადებული იყოს, დაუდგეს წინააღმდეგობისა და რისხვის ქარიშხალს. ისინი, ვინც გაფრთხილებულნი არიან მათ წინაშე მდგომ მოვლენებზე, მშვიდ მოლოდინში არ უნდა ისხდნენ მომავალი ქარიშხლის მოლოდინით და თავს იმით ინუგეშებდნენ, რომ უფალი თავის ერთგულებს გაჭირვების დღეს დაიფარავს. ჩვენ უნდა ვიყოთ, ვითარცა ადამიანები, რომელნიც თავიანთ უფალს ელიან — არა უქმ მოლოდინში, არამედ გულმოდგინე შრომაში, შეურყეველი რწმენით. ახლა არ არის დრო, რომ ჩვენი გონება მეორეხარისხოვანი მნიშვნელობის საგნებით იყოს მოცული. როცა ადამიანები სძინავთ, სატანა აქტიურად აწყობს საქმეს ისე, რომ უფლის ხალხმა ვერ ჰპოვოს წყალობა ან სამართალი. კვირა დღის მოძრაობა ახლა ბნელში იკაფავს გზას. წინამძღოლნი მალავენ ნამდვილ საკითხს, და მრავალი მათგანი, ვინც ამ მოძრაობას უერთდება, თავადაც ვერ ხედავს, საით მიემართება ეს დაფარული დინება. მისი განცხადებები რბილია და მოჩვენებითად ქრისტიანული, მაგრამ როცა ის ალაპარაკდება, გამოავლენს გველეშაპის სულს. ჩვენი მოვალეობაა, ყოველივე, რაც ჩვენს ძალაშია, ვიღონოთ, რათა ავაცილოთ თავიდან მოსალოდნელი საფრთხე. უნდა ვეცადოთ, განვაიარალოთ ცრურწმენა იმით, რომ ხალხის წინაშე სათანადო ნათელში წარვდგეთ. მათ წინაშე უნდა წარმოვადგინოთ სადავო საკითხის ნამდვილი არსი და ამით აღვმართოთ ყველაზე ქმედითი პროტესტი იმ ზომების წინააღმდეგ, რომლებიც სინდისის თავისუფლების შეზღუდვას ემსახურება. უნდა ვიკვლევდეთ წმინდა წერილს და შეგვეძლოს პასუხის გაცემა ჩვენი რწმენის მიზეზზე. წინასწარმეტყველი ამბობს: „უკეთურნი უკეთურებას ჩაიდენენ; და არც ერთი უკეთური არ გაიგებს; ხოლო ბრძენნი გაიგებენ.“ Testimonies, volume 5, 452.“

კვირის კანონმდებლობისკენ მიმართული მოძრაობის ამოცნობა ძნელია, რადგან იგი თავის გზას „ბნელში“ იკვალავს და პაპობა „ფარულად და შეუმჩნევლად“ „აძლიერებს თავის ძალებს, რათა საკუთარი მიზნები განახორციელოს“. ფაქტია, რომ კვირის კანონმდებლობის ბნელში გატარების საქმე წარმოადგენს ერთ-ერთ ცენტრალურ საკითხს ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოცდის პროცესში. დანიელისა და დას უაითის თანახმად, „ბოროტთაგან ვერავინ გაიგებს“. დანიელის „ბოროტნი“ არიან მათეს „უგუნური ქალწულები“, რომელთაც და უაითი ლაოდნიკიელებად განსაზღვრავს. ბრძენნი გაიგებენ იმ მოვლენებს, რომლებიც ახლა ხდება, თუნდაც ჩვენს ირგვლივ მიმდინარე ისტორია, როგორც ჩანს, ეწინააღმდეგებოდეს ღვთის სიტყვას. გვწამს ჩვენ ღვთის სიტყვისა, თუ იმისა, რაც ჩვენს ირგვლივ ხდება? და მაინც, წინასწარ გავუფრთხილებივართ, რომ დასასრული ნოეს დღეებივით იქნებოდა.

სამყარო, სავსე არეულობით, სავსე უღმერთო განცხრომით, სძინავს, სძინავს ხორციელ უსაფრთხოებაში. ადამიანები შორს სწევენ უფლის მოსვლას. ისინი იცინიან გაფრთხილებებზე. ამაყი ქადილი ისმის: „ყველაფერი ისე გრძელდება, როგორც დასაბამიდან იყო.“ „ხვალინდელი დღე იქნება, როგორც ეს დღე, და კიდევ უფრო უხვი.“ 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. ჩვენ უფრო ღრმად შევალთ სიამოვნების სიყვარულში. მაგრამ ქრისტე ამბობს: „აჰა, მოვდივარ, როგორც ქურდი.“ Revelation 16:15. სწორედ იმ დროს, როდესაც ქვეყნიერება დამცინავად კითხულობს: „სად არის აღთქმა მისი მოსვლისა?“ ნიშნები სრულდება. მაშინ, როცა ისინი დადაბნელებენ: „მშვიდობა და უსაფრთხოება,“ უეცარი დაღუპვა მოდის. როდესაც დამცინავი, ჭეშმარიტების უარმყოფელი, თავდაჯერებული ხდება; როდესაც სხვადასხვა ფულის მომტან საქმიანობაში შრომის რუტინა მიმდინარეობს პრინციპის უგულებელყოფით; როდესაც მოსწავლე მონდომებით ეძიებს ცოდნას ყველაფერზე, გარდა თავისი ბიბლიისა, ქრისტე მოდის, როგორც ქურდი.

„მსოფლიოში ყოველივე მღელვარებაშია. ჟამის ნიშნები ავისმომასწავებელია. მომავალი მოვლენები წინასწარვე აჩენენ თავიანთ ჩრდილებს. ღვთის სული შორდება დედამიწას, და უბედურებას უბედურება მოსდევს ზღვაზე და ხმელეთზე. არის ქარიშხლები, მიწისძვრები, ხანძრები, წყალდიდობები, ყოველგვარი სახის მკვლელობები. ვის ძალუძს მომავლის წაკითხვა? სად არის უსაფრთხოება? არაფერში, რაც ადამიანურია ან მიწიერია, არ არის სიმტკიცე. სწრაფად იკავებენ ადამიანები თავიანთ ადგილს იმ დროშის ქვეშ, რომელიც აირჩიეს. მოუსვენრად ელიან და აკვირდებიან თავიანთი წინამძღოლების მოძრაობებს. არიან ისინი, ვინც ელიან, აკვირდებიან და შრომობენ ჩვენი უფლის გამოჩენისთვის. სხვა ჯგუფი კი ეწყობა პირველი დიდი განდგომილის მეთაურობის ქვეშ. ცოტანი არიან ისინი, ვისაც მთელი გულითა და სულით სწამს, რომ არსებობს ჯოჯოხეთი, რომელსაც უნდა ავერიდოთ, და ზეცა, რომელიც უნდა მოვიპოვოთ.“

„კრიზისი თანდათანობით, შეუმჩნევლად გვიახლოვდება. მზე ცაში ანათებს, თავის ჩვეულებრივ გზას გადის, და ცანი კვლავაც ღვთის დიდებას აუწყებენ. ადამიანები კვლავაც ჭამენ და სვამენ, რგავენ და აშენებენ, ქორწინდებიან და ცოლს თხოულობენ. ვაჭრები კვლავაც ყიდულობენ და ჰყიდიან. ადამიანები ჯერ კიდევ ერთმანეთს ეჯახებიან, უმაღლესი ადგილისათვის იბრძვიან. განცხრომის მოყვარულნი კვლავაც აწყდებიან თეატრებს, დოლს, სათამაშო ბუნაგებს. უმაღლესი

ადგზნება სუფევს, ხოლო მადლის დროის ჟამი სწრაფად იხურება, და ყოველი საქმე ეს არის, მარადიულად გადაწყდეს. სატანა ხედავს, რომ მისი დრო მოკლეა. მან თავისი ყველა ძალა მოქმედებაში ჩააყენა, რათა ადამიანები მოტყუვდნენ, შეცდომაში შევიდნენ, დაკავებულნი და მოჯადოებულნი იყვნენ, ვიდრე მადლის დროის დღე დასრულდებოდა და წყალობის კარი სამუდამოდ დაიხშობოდა.“

„საუკუნეთა განმავლობაში ჩვენსკენ საზეიმოდ მოისმის ჩვენი უფლის გამაფრთხილებელი სიტყვები ზეთისხილის მთიდან: ‘ეკრძალებით yourselves, რათა ოდესმე თქვენი გულები არ დამძიმდეს ღორმუცელობით, სიმთვრალით და ამ ცხოვრების საზრუნავით, და ის დღე უეცრად არ დაგატყდეთ თავს.’ მაშ, იფხიზლეთ და ყოველთვის ილოცეთ, რათა ღირსად ჩაითვალოთ, თავი დააღწიოთ ყოველივე ამას, რაც უნდა მოხდეს, და წარდგეთ კაცის ძის წინაშე.“ Desire of Ages, 635, 636.

ესაიას ოცდამესამე თავში ზიდონი არის შეერთებული შტატები, ხოლო ტვირე — პაპობა. ტვირე და ზიდონი ძველი, ერთმანეთის თანამედროვე ფინიკიური ქალაქები იყვნენ, რომლებიც ხმელთაშუა ზღვის სანაპიროზე მდებარეობდნენ. ისინი ცნობილი იყვნენ თავიანთი საზღვაო ვაჭრობით, სიმდიდრითა და გავლენით ძველ მსოფლიოში. ამ მონაკვეთში ზიდონი და მისი „ვაჭარნი“ თარშიშს ავსებდნენ. ზიდონის ვაჭრები ვაჭრობდნენ „სიხორის თესლით“, რომელიც არის „მდინარის მოსავალი“ და არის „მდინარის ნაყოფი“, და ეს არის „მისი შემოსავალი“, რადგან იგი არის „ერთა სავაჭრო ადგილი“. ყველა წინასწარმეტყველი საუბრობს ქვეყნის აღსასრულზე, მაშ, ვინ არის ერთა სავაჭრო ადგილი ქვეყნის აღსასრულს? ეს არის აშშ.

სიჰორი არის მდინარე ეგვიპტეში (სავარაუდოდ ნილოსის დელტა) და გამოიყენება ქვეყნიერების სიმდიდრის წარმოსადგენად, რადგან ეგვიპტე არის ქვეყნიერება. სიდონის „ქალწული ასული“ წარმოადგენს აშშ-ის უკანასკნელ თაობას, და იგი შევიწროებულია იმ საომარი მდგომარეობის გამო, რომელიც კვირის კანონს ახლავს თან, და იმ ეროვნული დაღუპვის გამო, რომელიც ამას დაუყოვნებლივ მოსდევს. სიდონის ეს ქალწულები შეგონებულნი არიან ტვიროსის შესახებ დასმული კითხვით, სადაც ნათქვამია: „ეს არის თქვენი მხიარული ქალაქი“ (სამეფო), რომლითაც აშშ ხარობდა? არის თუ არა „ეს ის სამეფო, რომლის სიძველე უძველესი დღეებიდანაა,“ როცა, ამ მონაკვეთის მიხედვით, იგი დაფუძნდა ნიმროდის მიერ, სწორედ წარღვნის შემდეგ?

ღმერთმა განიზრახა და „დაადგინა“, რომ „ტვიროსი, გვირგვინისმდგმელი ქალაქი“, დასაჯოს. პაპობის დასჯა მოიცავს მსოფლიოს ფინანსური წყობის ნგრევას, რადგან „უფალმა გასცა“ „ბრძანება“ „სიდონის“, „ვაჭარი ქალაქის“, წინააღმდეგ (ამერიკის შეერთებული შტატები). მისი ბრძანება, „დააქციოს სიმაგრენი“, ანუ ამერიკის შეერთებული შტატების ეკონომიკა, არის შაბათის მცნება, რადგან ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოსდევს.

პაპობის სასჯელი იწყება მთელი მსოფლიოს ეკონომიკური კოლაფსით, რაც პასუხია ამერიკის შეერთებული შტატების ეკონომიკის განადგურებაზე. ციდონს თავისი ეკონომიკასთან დაკავშირებული „სახლი“ აქვს, ამგვარად იგი წარმოადგენს ფინანსურ

წყობას, რომელიც ნადგურდება, რადგან მასში შესვლა უკვე აღარ შეგიძლია. აღარ არის ინვესტიციები ან მოგება იმ „სახლიდან“, რადგან იგი განადგურებულია. ეს განადგურება კვირა დღის კანონის დროს ხდება, მიუხედავად იმისა, რომ კვირა დღის კანონამდე უკვე არსებობს მზარდი სამსჯავროები. როდესაც კოლაფსი დაატყდება, პაპობა, აშშ თავისი ვაჭართა მთავრებითა და საპატიო მოვაჭრეებით და თარშიშის ხომალდებით, დაიწყებენ „გოდებას“.

„თარშიშის“ მდებარეობა ამ მონაკვეთში უკავშირდება ძველ სამყაროში სიმდიდრეს, ხოლო ბიბლიაში თარშიშის ხომალდები ეკონომიკური ძლიერების უმთავრესი სიმბოლოა.

რადგან მეფის ხომალდები ხურამის მსახურებთან ერთად თარშიშში მიდიოდნენ; ყოველ სამ წელიწადში ერთხელ მოდიოდნენ თარშიშის ხომალდები და მოჰქონდათ ოქრო, ვერცხლი, სპილოს ძვალი, მაიმუნები და ფარშევანგები. და მეფე სოლომონი აღემატებოდა დედამიწის ყველა მეფეს სიმდიდრითა და სიბრძნით. 2 ნემტა 9:21, 22.

გემები ეკონომიკურ ძლიერებას განასახიერებენ, ხოლო თარშიში ბიბლიურ წინასწარმეტყველებებში წამყვანი ეკონომიკური გემია. თარშიშის უკანასკნელ თაობას, რომელიც თარშიშის „ასულით“ არის წარმოდგენილი, ეუბნებიან: „გაიარე შენი ქვეყანა, როგორც მდინარე“, და რასაც იგი აღმოაჩენს, ის არის, რომ მის ქვეყანას „აღარ აქვს ძალა“ და ვედარ ძალუმს ტვიროსის სამეფოზე „იხარებდეს“. ძალა, რომელსაც ისინი ეძებდნენ, იყო ციდონის ადრინდელი ეკონომიკური ძლიერება, მაგრამ იგი გაქრა, რადგან ზღვამ ილაპარაკა „ამბობდა: მე არ ვიტანჯები მშობიარობით და არც შვილებს ვშობ, არც ჭაბუკებს ვზრდი და არც ქალწულებს ვზრდიო“, რითაც ცხადდება ზღვის უკანასკნელი თაობა, ანუ წუთისოფლის ხალხები, რომლებიც გლოვობენ ქვეყნიერების ეკონომიკის დაღუპვას; და სწორედ ამ დროს ქვეყნიერების ხალხი იღვიძებს იმ რეალობის წინაშე, რომ ისინი მიწიერი ისტორიის უკანასკნელი თაობა არიან, და უკვე მეტისმეტად გვიან არის მარადიული სიცოცხლისთვის მოსამზადებლად.

„ფული ძალიან მალე და სრულიად უეცრად დაკარგავს თავის ფასს, როცა მარადიული მოვლენების რეალობა ადამიანის გრძნობებს გაეხსნება.“ Evangelism, 62.

ამ მონაკვეთში არის ორი „ცნობა“ ანუ უწყება, რომელიც ყველას ტკივილს აყენებს. პირველი „ცნობა“ ეგვიპტეს ეხება, ხოლო მეორე „ცნობა“ ტვიროსს. ეგვიპტის ცნობა წარსულ დროშია, რადგან ესაია ამბობს: „როგორც ეგვიპტის შესახებ ცნობაზე,“ რითაც ცხადდება, რომ ღმერთს რაღაც უკვე ჰქონდა გაკეთებული ეგვიპტესთან სიდონის (აშშ-ის) განადგურებამდე. რაც ღმერთმა ეგვიპტეს გაუკეთა, ისიც ეგვიპტის „ცნობას“ წარმოადგენს; კერძოდ, მან ეგვიპტე განადგურა იმასთან დაკავშირებით, როდესაც ღმერთი პირველად შევიდა აღთქმაში რჩეულ ხალხთან. ეს ორი ცნობა ერთი და იგივე „ცნობაა“. ეგვიპტის ცნობა დასაწყისია, ხოლო ტვიროსის ცნობა — დასასრული. ალფამ და ომეგამ უკანასკნელ დღეებში ას ორმოცდაოთხი ათასისადმი აღთქმა ამ საგნის საწყისი ისტორიით წარმოაჩინა. ეგვიპტის შესახებ „ცნობა“ არის ხსნა წითელ ზღვაზე, როდესაც ფარაონი და მისი ლაშქარი განადგურდნენ, რაც წინასახეობრივად მიანიშნებს

ღვთის ხალხის საბოლოო ხსნაზე, როგორც ეს წარმოდგენილია იმ „ცნობით“, რომელიც არის „ტვიროსის ტვირთი.“

ბიბლიაში წარმოდგენილი ძალა, რომელიც ანადგურებს თარშიშის ხომალდებს, არის ისლამი. ისლამის საკითხს მოგვიანებით შევეხებით, ამიტომ ამ თემას უფრო სრულად მოგვიანებით განვიხილავთ. მოცემულ მონაკვეთში იგი წარმოდგენილია როგორც „ქითთიმი“, კვიპროსის აღმნიშვნელი უძველესი სიტყვა, და მონაკვეთი ამბობს, რომ ციდონისა და ტვიროსის განადგურება „ქითთიმიდან“ ცხადდება. ისლამის სიმბოლო მოიცავს ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში შეერთებული შტატების განადგურების მეტად კონკრეტულ ილუსტრაციას.

მნიშვნელოვანია, თვალყური ვადევნოთ ესაიას წიგნში მოხსენიებულ დღეებსა და წლებს, რადგან ისინი ხშირად განსაზღვრავენ იმ მონაკვეთის წინასწარმეტყველურ დროს, რომელიც შემდეგ მოდის. ესაიას ოცდამესამე თავი მოსდევს ოცდამეორე თავში „ხილვის ველის ტვირთს“, რომელსაც წინ უსწრებს ოცდამეერთე თავი, სადაც სამი „ტვირთია“, და სამივე ისლამს აღნიშნავს. ხოლო იმ თავამდე, მეოცე თავის პირველ მუხლში, მოცემულია წინასწარმეტყველური ისტორიის გარემო, რომლის ფარგლებშიც მომდევნო თავებში გამოთქმული დალუპვის წინასწარმეტყველებები იდენტიფიცირდება.

იმ წელს, როდესაც თართანი მივიდა აშდოდში (როცა ასურეთის მეფე სარგონმა იგი გააგზავნა), და იბრძოდა აშდოდის წინააღმდეგ და აიღო იგი. ესაია 20:1.

სიტყვა „ტარტანი“ შეიძლება სახელი იყოს, თუმცა, უფრო მეტად სავარაუდოა, რომ იგი სამხედრო მეთაურის წოდებას აღნიშნავდეს. ტარტანი მივიდა აშდოდში, ეგვიპტის ქალაქში, და დაიპყრო იგი ისტორიის იმ პერიოდში, როცა ასურეთი თანდათანობით იპყრობდა მსოფლიოს. ასურეთი ბაბილონის სახეს წარმოადგენდა. ასურეთიც და ბაბილონიც ჩრდილოეთიდან მოსული სამეფოები იყვნენ, სამეფოები, რომლებიც „ლომებად“ არიან მოხსენიებულნი, რომლებმაც ღვთის ცხვარი „გაფანტეს“, და ორივე ერთსა და იმავე სასჯელს იღებს. ასურეთი პირველი იყო, ბაბილონი — უკანასკნელი.

ისრაელი გაფანტული ცხვარია; ლომებმა განდევნეს იგი: პირველად აშურის მეფემ შთანთქა იგი; ხოლო ბოლოს ამ ნაბუქოდონოსორმა, ბაბილონის მეფემ, ძვლები დაუმტვრია მას. ამიტომ ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, დავსჯი ბაბილონის მეფესა და მის ქვეყანას, როგორც დავსაჯე აშურის მეფე. იერემია 50:17, 18.

წინასწარმეტყველურად ორივენი არიან „ამჰარტავანი ასურელი“.

„როცა სენაქერიბმა, ქედმაღალმა ასურელმა, შეურაცხყო და დაგმო ღმერთი და ისრაელს განადგურებით დაემუქრა, „მოხდა იმ ღამეს, რომ უფლის ანგელოზი გამოვიდა და ასურელთა ბანაკში ას ოთხმოცდახუთი ათასი მოსრა.“ მის ლაშქარში „მოიკვეთნენ ყველა ძლიერნი ვაჟკაცი, წინამძღოლნი და მხედართმთავარნი.“ „და იგი სირცხვილით პირშერცხვენილი დაბრუნდა თავის ქვეყანაში.“ [2 მეფეთა 19:35; 2 ნემტთა 32:21.]“ დიადი ბრძოლა, 512.

წელი, როდესაც „თართანი მივიდა აშდოდში“ და „აიღო იგი“, წარმოადგენს მსოფლიოს თანდათანობით დაპყრობას პაპის ძალაუფლების მიერ, როგორც ეს გამოსახულია დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლში. საკვირაო კანონის კრიზისის ისტორია, რომელიც არის საგამომძიებლო სამსჯავროს „უკანასკნელი დღეები“ და რომელიც უშუალოდ გადადის აღმასრულებელ სამსჯავროში (შვიდ უკანასკნელ წელულში), წარმოადგენს იმ ისტორიულ გარემოებას, რომელსაც აღნიშნული „წელი“ განასახიერებს, როდესაც თართანი აშდოდში მივიდა. ამ ისტორიის კონტექსტის დამყარების შემდეგ, ესაია შემდეგ წარმოთქვამს სამ დალუპვის წინასწარმეტყველებას ისლამის შესახებ, ერთს — ლაოდიკიური ადვენტიზმის შესახებ, და შემდეგ — ტვიროსის განაჩენს. ოცდამეოთხე თავი წარმოადგენს შვიდი უკანასკნელი წელულის ერთ-ერთ კლასიკურ მაგალითს, რომელსაც მოსდევს ოცდამეხუთე თავი, რომელიც ღვთის ხალხის საბოლოო ხსნას წარმოადგენს, სადაც ვპოვებთ ღვთის ხალხს, დიდი გასაჭირის ჟამს, ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი განცხადების გამომთქმელს.

და ითქმის იმ დღეს: აჰა, ეს არის ჩვენი ღმერთი; ჩვენ მას ველოდით, და იგი გვიხსნის; ეს არის უფალი; ჩვენ მას ველოდით; ვიმხიარულებთ და ვიხარებთ მის ხსნაში. ესაია 25:9.

ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ბრძენი ქალწულები, რომლებიც ელოდნენ თავიანთ უფალს, რათა ქორწილში მოსულიყო, თუმცა მან დაიგვიანა, ათი ქალწულის იგავის შესაბამისად. ისინი ლაოდიკიელნი არ არიან; ისინი ფილადელფიელნი არიან. ამ დრომდე ეს სტატია ადგენდა კონტექსტს.

1798 წელს ნაპოლეონმა ტყვედ წაიყვანა პაპი და ამით მიაყენა ის სასიკვდილო ჭრილობა, რომელიც სამყაროს დასასრულს განიკურნება, როგორც ეს გამოცხადების მეცამეტე თავშია ნათქვამი. იმ დროს შეერთებულმა შტატებმა დაიკავა თავისი ადგილი, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფომ, დანიელის მეორე, მეშვიდე, მერვე და მეთერთმეტე თავებისა და გამოცხადების მეთორმეტე, მეცამეტე, მეთექვსმეტე, მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე თავების მიხედვით. იმ დროიდან მოყოლებული, შეერთებული შტატების როგორც რესპუბლიკურმა რქამ, ისე პროტესტანტულმა რქამ (ადვენტიზმმა) დაივიწყა, ვინ არის პაპობა. 1798 არის პირველი წელი, როდესაც დანარჩენი მსოფლიოს ერებმა შეერთებული შტატები აღიარეს სუვერენულ ერად, და ეს ასევე ის წელია, როდესაც ისტორიაში პირველი ანგელოზის უწყება მოვიდა.

იმ დროს პროტესტანტის „დევიზი“ იყო: „ბიბლია და მხოლოდ ბიბლია.“ პროტესტანტები საკუთარ თავს მხოლოდ ბიბლიის დამცველებად მიიჩნევენ, და როდესაც ადვენტიზმმა მეორე ანგელოზის მოსვლისას მათი მანტია იტვირთა, მან ეს „დევიზი“ მიიღო, და შემდგომში „წიგნის ხალხად“ იწოდებოდა. უილიამ მილერის მსახურების მეშვეობით მათ მიეცათ წესთა ერთობლიობა, რომელიც, თუ სათანადოდ იქნებოდა გამოყენებული, ბიბლიას გაუხსნიდა ყველა მსურველის გონებას, ვისაც მოსმენა სურდა. მილერის წინასწარმეტყველური განმარტების წესები არის ის, რაზეც შთაგონება ამბობს, რომ უნდა ვსწავლობდეთ, თუ გვსურს მესამე ანგელოზის უწყების გადაცემა.

ქრისტემ თქვა: „თუ ვინმეს სურს გამომეყვას, უარყოს თავისი თავი, აილოს თავისი ჯვარი და მომეყვას მე.“ კვლავ თქვა მან: „მე ვარ ნათელი სოფლისა; ვინც მე მომეყვება, იგი სიბნელეში არ ივლის.“ ჭეშმარიტების ნათელი გამოდის, როგორც ანთებული ლამპარი, და მათ, ვისაც ნათელი უყვარს, სიბნელეში არ ივლიან. ისინი გამოიკვლევენ წმინდა წერილებს, რათა უცილობლად იცოდნენ, რომ უსმენენ ჭეშმარიტი მწყემსის ხმას და არა უცხოხმას.

„ისინი, ვინც მესამე ანგელოზის უწყების ქადაგებაში არიან ჩაბმულნი, წმინდა წერილებს იმავე მეთოდით იკვლევენ, რომელიც მამა მილერმა მიიღო. მცირე წიგნში, სახელწოდებით Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, მამა მილერი ბიბლიის შესწავლისა და განმარტებისათვის შემდეგ მარტივ, გონივრულ და მნიშვნელოვან წესებს გვაწვდის:“

„1. ბიბლიაში წარმოდგენილ საგანთან მიმართებით ყოველ სიტყვას უნდა ჰქონდეს თავისი სათანადო მნიშვნელობა; 2. მთელი წერილი აუცილებელია და მისი გაგება შესაძლებელია გულმოდგინე მიდევნითა და შესწავლით; 3. წერილში გამოცხადებული არაფერი შეიძლება ან იქნება დაფარული მათგან, ვინც რწმენით, უეჭველად ითხოვს; 4. მოძღვრების გასაგებად, მოიყვანეთ ერთად ამ საკითხზე არსებული ყველა წერილი, რომლის ცოდნაც გსურთ, შემდეგ კი ყოველ სიტყვას მიეცით მისი სათანადო ძალა; და თუ შეგიძლიათ თქვენი თეორია წინააღმდეგობის გარეშე ჩამოაყალიბოთ, შეცდომაში ვერ იქნებით; 5. წერილი თავად უნდა იყოს თავისი განმმარტებელი, ვინაიდან იგი საკუთარი თავის წესი არის. თუ მე მასწავლებელზე ვიქნები დამოკიდებული, რათა მან განმიმარტოს იგი, და იგი მის მნიშვნელობას გამოიცნობდეს, ან ისურვებდეს, რომ ასე იყოს თავისი სექტანტური მრწამსის გამო, ან რათა ბრძენად ჩათვლილიყო, მაშინ მისი გამოცნობა, სურვილი, მრწამსი ან სიბრძნე იქნება ჩემი წესი და არა ბიბლია.“

„ზემოთქმული ამ წესების ნაწილია; და ბიბლიის შესწავლისას ყველასთვის სასარგებლო იქნება, თუ გავითვალისწინებთ წარმოდგენილ პრინციპებს.

„ნამდვილი რწმენა წმინდა წერილებზეა დაფუძნებული; მაგრამ სატანა იმდენ მრავალ ხერხს იყენებს, რომ დაამახინჯოს წმინდა წერილები და შეცდომა შემოიტანოს, რომ დიდი სიფრთხილეა საჭირო, თუ ვინმეს სურს იცოდეს, რას ასწავლიან ისინი სინამდვილეში. ჩვენი დროის ერთ-ერთი დიდი ცდუნება ის არის, რომ მეტისმეტად ჩერდებიან გრძნობებზე და პატიოსნებად აცხადებენ თავს, მაშინ როცა უგულებელყოფენ ღვთის სიტყვის ნათელ განცხადებებს, რადგან ეს სიტყვა მათ გრძნობებს არ ემთხვევა. მრავალს თავისი რწმენისთვის სხვა საფუძველი არა აქვს, გარდა ემოციისა. მათი რელიგია აღტაცებაში მდგომარეობს; როდესაც ეს წყდება, მათი რწმენაც ქრება. გრძნობა შეიძლება ბზე იყოს, მაგრამ ღვთის სიტყვა არის ხორბალი. და „რა,“ ამბობს წინასწარმეტყველი, „აქვს ბზეს ხორბალთან?““

„არავინ დაისჯება იმის გამო, რომ არ დაემორჩილა სინათლესა და ცოდნას, რომელიც არასოდეს ჰქონია და რომლის მოპოვებაც არ შეეძლო. მაგრამ მრავალი უარს ამბობს იმ ჭეშმარიტების მორჩილებაზე, რომელსაც ქრისტეს ელჩები წარუდგენენ, რადგან სურთ მოერგონ ქვეყნის საზომს; და ჭეშმარიტება, რომელმაც მათ გონებადღე მიაღწია, სინათლე, რომელმაც სულში გაანათა, განკითხვისას მათ

დასდებს მსჯავრს. ამ უკანასკნელ დღეებში ჩვენ გვაქვს ყველა საუკუნის განმავლობაში მოფენილი დაგროვილი სინათლე, და შესაბამისად პასუხსაც მოგვეთხოვება. სიწმინდის გზა ქვეყნიერების დონეზე არ არის; იგი ამაღლებული გზაა. თუ ამ გზით ვივლით, თუ ვირბენთ უფლის მცნებათა გზაზე, ვპოვებთ, რომ „მართალთა გზა ნათელივითაა, რომელიც უფრო და უფრო ბრწყინავს სრულ დღემდე.“ Review and Herald, November 25, 1884.

უილიამ მილერის წესების შესახებ უფრო დაწვრილებით შეგიძლიათ წაიკითხოთ სტატიაში, სახელწოდებით „უილიამ მილერი“, „წინასწარმეტყველური გასაღებების“ კატეგორიაში.

ბიბლიის „ჩვენი შესწავლისას“ ყველანი კეთილად მოვიქცევით, თუ მივიღებთ ყურადღებით იმ პრინციპებს, რომლებიც ჩამოყალიბებულია „მამა მილერის“ წინასწარმეტყველური განმარტების წესებში. პროტესტანტიზმის რქას მიეცა ის წმიდა დოკუმენტი, რომელსაც ჩვენ ბიბლიას ვუწოდებთ; ასევე მიეცა პასუხისმგებლობა, დაეცვა და წინ წაეწია მასში მოცემული პრინციპები; და პროტესტანტულ რქას ასევე მიეცა წესთა ერთობლიობა, რათა მართებულად განეყო წმიდა დოკუმენტების მნიშვნელობა და განზრახვა.

რესპუბლიკანიზმის რქას მიეცა წმინდა დოკუმენტი, რომელსაც ჩვენ კონსტიტუციას ვუწოდებთ, და აგრეთვე მიენიჭა მასში მოცემული პრინციპების დაცვისა და განმტკიცების პასუხისმგებლობა. რესპუბლიკურ რქას ასევე მიეცა წესთა ერთობლიობა, რათა სათანადოდ გაერჩია ამ წმინდა დოკუმენტის მნიშვნელობა და განზრახვა. ის წესები, რომლებიც კონსტიტუციის მართებულად გასარჩევად იქნა მოცემული, არის უფლებათა ბილი, და იგი თავის პირველივე წესებში განამტკიცებს კონსტიტუციის უმნიშვნელოვანეს მიზანს. უფლებათა ბილში ჩამოთვლილი პირველი შესწორება არის რელიგიის, გამოხატვის, სიტყვისა და პრესის თავისუფლება.

„კონგრესმა არ უნდა გამოსცეს არავითარი კანონი რელიგიის დაწესების შესახებ, ან მისი თავისუფალი აღსრულების აკრძალვის შესახებ; ან სიტყვის თავისუფლების, ან პრესის თავისუფლების შეზღუდვის შესახებ; ან ხალხის უფლების შესახებ, მშვიდობიანად შეიკრიბოს და მთავრობას მიმართოს საჩივართა გამოსწორების მოთხოვნით.“ აშშ-ის კონსტიტუცია, შესწ. I

კვირის კანონი წარმოადგენს აშკარა თავდასხმას კონსტიტუციის პირველ დებულებაზე, რომელიც სინდისისა და სარწმუნოების თავისუფლებას უზრუნველყოფს; ეს თავისუფლება კვირის კანონით უქმდება, რითაც აღინიშნება კონსტიტუციის დასასრული, შეერთებული შტატების, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, დასასრული, და იმ დევნის დასაწყისი მათ წინააღმდეგ, ვინც მაშინ მესამე ანგელოზის უწყებას დიდი ღალადით აცხადებს. ისინი, ვინც მესამე ანგელოზის დიდ ღალადს აცხადებს და პირველი შესწორებისა და კონსტიტუციის განადგურებას ეწინააღმდეგება, იდეებებიან იმათ მიერ, ვისაც თითქოს უნდა დაეცვა და აღსრულებინა წმინდა წესები, რომლებიც იმ წმინდა დოკუმენტს იცავს, რომლის დასაცავადაც ისინი იყვნენ დადგენილნი. ეს არის ილუსტრაცია იმისა, თუ რას ნიშნავს კრავისმაგვარი მიწის მხეცის ორი რქის პარალელური ისტორიების

გაგება და გამოყენება. კონსტიტუციის დამფუძნებელი მამები პარალელურია მამა მილერისა. ტერმინი „მამა“, რომელიც მილერის მიმართ გამოიყენება, აღნიშნავს წინამძღოლს და არა პაპისტ მღვდელს. ბიბლია კრძალავს ადამიანებისთვის „მამის“ წოდებას, როცა ისინი თავს სულიერ მეგზურებად ასაღებენ. მილერიტებს თავიანთი მამის სახელით მოიხსენიებენ, როგორც ეს ხშირად ხდება. ამ განსხვავების ვერ დანახვა ნიშნავს იმას, რომ გამოგრჩება ნაწილი იმისა, თუ რას ნიშნავს ელიას უწყება, როდესაც იგი მამათა გულებს შვილებისკენ მოაქცევს და პირიქით.

ესაიას ოცდამესამეში შეერთებული შტატები ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოა და ასეთად რჩება მანამ, ვიდრე იგი სწრაფად მოახლოებულ საკვირაო კანონში საკუთარ კონსტიტუციას დაამხოვს. მეექვსე სამეფო მმართველობს სამოცდაათი წინასწარმეტყველური წლის განმავლობაში, რაც ერთი მეფის დღეებია. სამეფო (მეფე არის სამეფო), რომელიც სამოცდაათი წლის განმავლობაში მმართველობდა, ბაბილონი იყო. ამ სამოცდაათი წლის განმავლობაში სახელმწიფოს რქა იყო ბაბილონის ხელისუფლება, ხოლო ეკლესიის რქა — ქალდეველები. დანიელი, შადრაქი, მეშაქი და აბედნეგო წარმოადგენენ ას ორმოცდაათხ ათასს. დანიელის მოწმობაში წარმოდგენილია ორივე რქაც და ღვთის ხალხიც. ბაბილონის ტყვეობის სამოცდაათი წელი იყო ერთი მეფის დღეები, რასაც ესაია იყენებს იმის გამოსაცნობად, რომ შეერთებული შტატების წინასწარმეტყველური ისტორია და ადვენტიზმის ისტორია 1798 წლიდან საკვირაო კანონამდე გრძელდება.

იმის დადგენა, რომ შეერთებული შტატების ორივე რქისათვის წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზი საშუალებას გვაძლევს განვიხილოთ დასასრული და დასაწყისი, ამასთანავე, ორი რქის მოწმეები გამოიყენება მეორე რქის მახასიათებლის გამოსაკვეთად. ბოლოს და ბოლოს, ყველა რქა ერთნაირი იყო. დანიელში იყო რქები, ზოგი დამტვრეული, და რქები, რომლებიც დამტვრეული რქიდან ამოიზარდა. დანიელში ზოგი რქა ერთმანეთის თანასწორი ზომისა არ იყო და ერთ-ერთი სხვაზე გვიან ამოდიოდა. ასე არ არის შეერთებული შტატების ორ რქასთან დაკავშირებით. ეს ორი რქა ერთსა და იმავე ისტორიაში პარალელურად მიჰყვება ერთმანეთს და წარმოშობს ერთსა და იმავე ნიშნულებს, თუმცა მიზნის თვალსაზრისით ერთმანეთისაგან განსხვავდებიან. ამ ისტორიაში არის დათქმებიც, რომელთა გაგებაც ასევე მნიშვნელოვანია.

ადვენტიზმის დასაწყისში მოხდა გადასვლა ფილადელფიის ეკლესიით წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური ისტორიიდან ლაოდიკიის ეკლესიამდე. მამასადამე, ბოლოსაც უნდა მოხდეს ცვლილება ლაოდიკიის წინასწარმეტყველური ისტორიიდან. იესო ქრისტეს გამოცხადება მოიცავს ამ გაგების ნათელს, და ეს არის ნაწილი იმისა, რაც ამ ჟამს იხსნება.

და „სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ“ პაპი „იმღერებს“ და „დავიწყებულ“ „მემავს“ გაიხსენებენ. იგი „გახსენდება“ კვირის კანონის დროს, სადაც საკითხი დგას მზის თაყვანისცემასა და იმ დღის თაყვანისცემას შორის, რომლის „გახსოვრებაც“ ღვთის რჯულმა კაცობრიობას უბრძანა.

ამ სტატიაში ჩვენ განვსაზღვრეთ, რომ ბაბილონის სამოცდაათწლიანი მმართველობის ისტორია ტიპოლოგიურად გამოხატავს შეერთებული შტატების ისტორიას 1798 წლიდან საკვირაო კანონის დადგომამდე. წინა სტატიაში და ხშირად „ჰაბაკუკის ცხრილებში“ ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ ეგვიპტეში ტყვეობა და მისგან გათავისუფლებაც ასევე ტიპოლოგიურად გამოხატავს შეერთებული შტატებისა და ღვთის ხალხის ისტორიას. ბაბილონის, ეგვიპტის, ადვენტიზმისა და შეერთებული შტატების ეს ოთხი ისტორია არ არის ერთადერთი ხაზები, რომელთა მოყვანაც შეიძლება ამ ხაზებზე, მაგრამ როდესაც პირველხსენების წესს ამ ოთხ ხაზს მივუსადაგებთ — ეს სრულიად გასაოცარია. ამ სტატიას დავასრულებ ერთი მარტივი და ნაწილობრივი მაგალითით იმისა, თუ რას ვგულისხმობ და რის გაგრძელებასაც ვაპირებ, როდესაც მოგვიანებით კვლავ შევეხებით ესაიას ოცდამესამე თავის ისტორიას.

ბაბილონის ისტორიაში დასაწყისში გვხვდება მოქცეული მეფე, ხოლო დასასრულში — ბოროტი მეფე. მნიშვნელობა არა აქვს, ეს ბაიდენი იქნებოდა თუ ტრამპი, რადგან დანიელის წიგნი ასწავლის, რომ სწორედ ღმერთი აყენებს მმართველებს და მათ ჩამოაგდებს კიდეც. რაც შეიძლება დარწმუნებით ითქვას დემოკრატი თუ რესპუბლიკელი ლიდერის შესახებ საკვირაო კანონის დროს, ის არის, რომ იგი ბოროტი ლიდერია. ნაბუქოდონოსორი იყო ბაბილონი; იგი იყო ბაბილონის ტირანი, მზადყოფი სამი კეთილი კაცის ცეცხლში ჩასაგდებად. მაგრამ საბოლოოდ იგი დანიელის ღმერთისკენ მოიქცა. ასე არ იყო უკანასკნელ მმართველთან, ბელშაცართან. იგი ბოროტი მეფე იყო. შეერთებული შტატები წინასწარმეტყველებაში იწყება როგორც კრავი — ქრისტესა და მისი მსხვერპლის სიმბოლო კაცობრიობისთვის. დასასრულს შეერთებული შტატები ილაპარაკებს როგორც გველეშაპი. ქრისტედან სატანამდე ეს ცვლილება ისტორიის ამ ხაზში წარმოდგენილია ნაბუქოდონოსორსა და ბელშაცარს შორის განსხვავებით.

„ბელშაცარს მრავალი შესაძლებლობა ჰქონდა მიინიჭებული, რათა ეცნო და აღესრულებინა ღვთის ნება. მან იხილა თავისი პაპა, ნაბუქოდონოსორი, ადამიანთა საზოგადოებიდან განდევნილი. მან იხილა, რომ გონიერება, რომლითაც ამაყი მონარქი იწონებდა თავს, წარერთვა მას იმან, ვინც იგი მისცა. მან იხილა მეფე თავისი სამეფოდან განდევნილი და ველის მხეცთა თანამგზავრად ქცეული. მაგრამ ბელშაცარის გართობის სიყვარული და საკუთარი თავის განდიდების სურვილი წაშლიდა იმ გაკვეთილებს, რომლებიც მას არასოდეს უნდა დავიწყებოდა; და მან ჩაიდინა იმავე სახის ცოდვები, რომლებმაც ნაბუქოდონოსორზე აშკარა სასჯელები მოიყვანა. მან ფუჭად გაფლანგა მისთვის მაღლით ბოძებული შესაძლებლობანი და უგულებელყო მის ხელთ არსებული საშუალებანი, რათა ჭეშმარიტებას გაცნობოდა. „რა უნდა ვქნა, რომ ვიხსნა?“ — ეს იყო კითხვა, რომელსაც დიდმა, მაგრამ უგუნურმა მეფემ გულგრილად აუარა გვერდი.“ Bible Echo, April 25, 1898.

შენიშნეთ, რომ უკეთური ბელშაცარი უგუნური მეფე იყო. მან იგივე სამსჯავრო დაითმინა, რაც მისმა მამამ, ნაბუქოდონოსორმა, რადგან ორივე სამსჯავრო წარმოდგენილი იყო როგორც ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი ჟამი“. ნაბუქოდონოსორი ველებში ცხოვრობდა, როგორც მხეცი, ორი ათას ხუთას ოცი დღის განმავლობაში, რაც შვიდ ბიბლიურ წელს შეადგენს; და მისი ძის,

ბელშაცარის, სამსჯავროც, რომელიც კედელზე დაწერილით არის წარმოდგენილი, ასევე ორ ათას ხუთას ოცს აღნიშნავს. განსხვავება ის იყო, რომ ნაბუქოდონოსორის წინააღმდეგ მიმართული სამსჯავრო მის მოქცევას გამოიწვევდა და მას ბრძენ მეფედ აქცევდა, მაშინ როცა ბელშაცარის სამსჯავრო უგუნურ მეფეზე იყო.

„ბაბილონის უკანასკნელ მმართველსაც, ისევე როგორც სახეობრივად მის პირველს, მოევლინა საღმრთო მღვიმარის განაჩენი: „ჰე, მეფეო, ... შენ გეუბნებიან: სამეფო განგეშორა შენ.“ დანიელი 4:31.“ წინასწარმეტყველები და მეფეები, 533.

ბოლო პრეზიდენტისთვის კედელზე გამოკვეთილი წერილი არის პირველი შესწორება, რომელიც განსაზღვრავს ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის „კედელს“, რასაც საბოლოო უგუნური მეფე ვერ იგებს. ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდჯერ“ აღნიშნავს „ხალხის გაფანტვას“, რომელსაც ჩრდილოეთის მეფე აღასრულებს კვირის კანონის დროს. ეს გაფანტვა არის ის ეროვნული ნგრევა, რომელიც კვირის კანონს მოჰყვება. მეექვსე ერმა დაივიწყა თავიანთი დამფუძნებელი მამების გაკვეთილები, რომლებმაც კონსტიტუცია შეადგინეს, რათა დაეცვათ არა მხოლოდ გახრწნილი ეკლესიისგან, არამედ იმ ტირანული ევროპელი მეფეებისგანაც, რომელთანაც გახრწნილ ქალს ეძინა. დამფუძნებელი მამები წარმოდგენენ მათ, ვინც უარყვეს პაპობა და ევროპის მეფეები, რადგან მათ საკუთარი გამოცდილებით იცოდნენ, თორმეტას სამოცი წლის პაპის სიბნელის გაფანტვიდან გამოსვლის შემდეგ, რომ ამგვარი ტირანიის წინააღმდეგ დამცავი მექანიზმები მათი ახალი კონსტიტუციის მთავარი საფუძველი უნდა გამხდარიყო. ისინი ბრძენი მამები იყვნენ, ისინი კრავის მსგავსნი იყვნენ, მაგრამ ასე არ არის უკანასკნელ მამასთან, რადგან იგი ილაპარაკებს როგორც გველეშაპი. მამები გაფანტვიდან გამოვიდნენ, ხოლო ძე კვლავ გაფანტვაში ბრუნდება. ტირანი ორივე შემთხვევაში არის პირველი პაპობა და უკანასკნელი პაპობა.

ნაბუქოდონოსორზე, პირველ მეფეზე, და უკანასკნელ მეფე ბელშაცარზე განკითხვის სიმბოლო იყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდჯერადი“ გაფანტვა. ნაბუქოდონოსორმა ეს საკუთარ ცხოვრებაში განიცადა, ხოლო ბელშაცარს ეს კედელზე ჰქონდა დაწერილი როგორც მისი ეპიტაფია სწორედ იმ ღამეს, როცა მოკვდა. რესპუბლიკური რქის სიმბოლო დასაწყისში იყო მისი გათავისუფლება ჩრდილოეთის მეფის მონობიდან, ხოლო რესპუბლიკური რქის სიმბოლო მის დასასრულში არის ტყვეობა, რომელიც ჩრდილოეთის მეფის მიერ არის მოტანილი. საკვირაო კანონი არის სწორედ „ის ღამე“, როდესაც იგი კვდება, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო. ოთხივე ილუსტრაციაში — ბელშაცარი, ნაბუქოდონოსორი, და რესპუბლიკური რქის დასაწყისი და დასასრული — ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის 25-20 არის დასაწყისსა და დასასრულში წარმოდგენილი სიმბოლო. ეს წარმოდგენს ალფისა და ომეგას ხელმოწერას.

უილიამ მილერის მიერ აღმოჩენილი პირველი „დროითი წინასწარმეტყველება“ იყო ლევიანთა წიგნის ოცდახუთასოცი. ეს იყო პირველი ქვა იმ საფუძველში, რომელიც იესომ მილერის მსახურების მეშვეობით დადო. ეს აგრეთვე იყო პირველი საფუძველმდებრი ქვეყმარტება, რომელიც ადვენტიზმმა 1863 წელს განზე გადადო. როდესაც მილერის ქვეყმარტების ყველა ქვა საფუძველში ჩაიდო, ეს ქვეყმარტებები

წარმოდგენილი იყო აბაკუმის ორ დაფაზე, რომლებიც 1843 და 1850 წლების პიონერული სქემებია. ეს ორი დაფა წარმოადგენს ალექსანდრიის ურთიერთობას ღმერთსა და მის სახელდებულ ხალხს შორის, ისევე როგორც ათი მცნების ორი დაფა წარმოადგენდა ალექსანდრიის ძველ ისრაელთან.

ლაოდიკიური ადვენტიზმის დასასრულს, როდესაც იგი უფლის პირიდან იქნება ამოინთხეული კვირა დღის კანონის დროს, კედელზე დაწერილი ის ორი წმინდა პიონერული სქემაა. სქემები, რომელთა წაკითხვაც მათ არ ძალუძთ, რადგან თავიანთი ისტორიის დასაწყისში გააფრთხილებელი უწყებით სარგებლობა იუარეს....

1837 წლის ფინანსური კრიზისი შეერთებულ შტატებში იყო რთული მოვლენა, რომელიც გამოწვეული იყო ეკონომიკური ფაქტორების, პოლიტიკისა და სპეკულაციური საქმიანობის ერთობლიობით.

სპეკულაციური ბუშტი: 1837 წლამდე არსებულ წლებში მიწისა და ინვესტიციების სფეროში სპეკულაციური ბუმი შეინიშნებოდა, რასაც ნაწილობრივ ქვეყნის დასავლეთისკენ გაფართოება განაპირობებდა. მიწით სპეკულაციამ, განსაკუთრებით დასავლეთის სასაზღვრო ტერიტორიებზე, მიწის ფასების გაზრდა და გადაჭარბებული სესხება გამოიწვია.

იოლი კრედიტი და სპეკულაციური დაკრედიტება: ბანკები და ფინანსური ინსტიტუტები გასცემდნენ კრედიტისა და სესხების დიდ მოცულობას, ხშირად სათანადო უზრუნველყოფის გარეშე. კრედიტზე ეს იოლი ხელმისაწვდომობა ხელს უწყობდა სპეკულაციურ ციებ-ცხელებას და ზრდიდა ფინანსური არასტაბილურობის რისკებს.

ბანკების გადაჭარბებული გაფართოება: ბანკები სწრაფად აფართოებდნენ თავიანთ საქმიანობას და ხშირად უშვებდნენ იმაზე მეტ ქაღალდის ფულს (ბანკნოტებს), ვიდრე ჰქონდათ მისი უზრუნველყოფისთვის საჭირო მონეტარული მარაგი (ოქრო და ვერცხლი). ეს პრაქტიკა, რომელიც „ველური კატების ბანკინგის“ სახელით იყო ცნობილი, იწვევდა მიმოქცევაში დაურეგულირებელი და არანდო ვალუტის გადაჭარბებულ სიუხვეს.

ჯექსონის ეკონომიკური პოლიტიკა: პრეზიდენტ ენდრიუ ჯექსონის პოლიტიკამ გარკვეული როლი შეასრულა კრიზისის გამწვავებაში. 1836 წელს მან გამოსცა Specie Circular, რომელიც მოითხოვდა, რომ სახელმწიფო მიწები შეძენილიყო მყარ ვალუტაში (ოქრო და ვერცხლი) და არა ქაღალდის ფულით. ამან გამოიწვია ბანკნოტების სპესიედ გადაქცევის დაჩქარებული მცდელობა, რამაც ფინანსური დამაბულობა და ბანკების გაკოტრება გამოიწვია.

საერთაშორისო ფაქტორები: შეერთებულ შტატებში არსებული კრიზისი საერთაშორისო ეკონომიკურმა პირობებმაც განაპირობა. ბრიტანეთის ეკონომიკაში დაცემამ, რომელიც შეერთებული შტატების ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი სავაჭრო პარტნიორი იყო, ამერიკულ საქონელსა და ექსპორტზე მოთხოვნის შემცირება გამოიწვია. ამან, თავის მხრივ, გავლენა მოახდინა ამერიკულ ბიზნესზე და

ეკონომიკური გაჭირვების გაღრმავებას შეუწყო ხელი.

პანიკა და ბანკებიდან დეპოზიტების მასობრივი გატანა: 1837 წლის მაისში ფინანსური რყევების სერიამ, მათ შორის ბანკების გაკოტრებებმა და საკრედიტო რესურსების შეკვეცამ, ინვესტორებსა და მეანაბრეებს შორის პანიკა გამოიწვია. ამ პანიკამ ბანკებიდან დეპოზიტების მასობრივი გატანის ტალღა და კრედიტის მკვეთრი შეზღუდვა გამოიწვია.

ფულის მასის შეკუმშვა: როდესაც ბანკები გაკოტრდნენ და კრედიტი გამკაცრდა, ეკონომიკაში ფულის საერთო მასა მნიშვნელოვნად შემცირდა. ფულის ამ შეკუმშვამ ეკონომიკური სიძნელეები გააძაბა და რეცესია კიდევ უფრო გააღრმავა. ამ ფაქტორების ერთობლიობამ მძიმე ეკონომიკურ ვარდნამდე მიიყვანა, რომელიც ხასიათდებოდა ბანკების გაკოტრებით, უმუშევრობით, სამომხმარებლო ხარჯების შემცირებითა და საერთო ეკონომიკური დეპრესიით.

„ჩვენ არაფრის გვეშინია მომავლის გამო, გარდა იმისა, რომ დაგვაწიყდეს გზა, რომლითაც უფალი გვიძღოდა, და მისი სწავლება ჩვენი წარსული ისტორიის განმავლობაში.“ Life Sketches, 196.